

Σαῦτο τὸ φύλλο γράφουν :

Ν. ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ :	ὁ ὄμιλος μου ὁ Θέμος: NOCTURNE
Κ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ :	Πόθος 'ὄτ' Ἀκρογιάλι
Γ. ΧΙΔΥΡΟΓΛΟΥ :	Γιατί;
ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ :	AVE MARIA
Ν. ΚΕΡΕΤΖΗΣ :	Κουνουπουανία
ΚΑ. ΕΛΠΙΔΑΣ :	Νειότη
Π. ΚΑΤΣΕΛΗΣ :	Σὰν ὄνειρο
Π. ΕΡΑΤΗΣ :	Ἄτ' ὄραδο
Α. ΔΟΡΕΝΤΗΣ :	Ἄφοβίωδη
Γρ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ :	Ἄλλητες ἡεῖς
Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ :	Κουβέντες κάτω ἀπ' τὴ δοκιά
Γ. ΜΗΛΙΟΣ :	Φτωχὸ μου ἐρημοκλήσι
Φ. ΔΙΑΡΟΥΤΣΟΣ :	Φθινοπωρινὸ
ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ :	Τὸ θαυμάσιο Βάζο

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο συνεργάτης μας κ. Νίκος Τουτουντζάκης γεννήθηκε στη Σιφώνα το 1905. Ύστερα από την καταστροφή της πατρίδος του ήθελε στην Αθήνα όπου και μένει.

Σπούδασε Έμπορικά. Τώρα ακολουθεί Ιατρική στο Πανεπιστήμιο. Πρωτοφάνηκε το 1921 δημοσίευσε τραγούδια δημοτικά και μεταφράσεις σε διάφορα περιοδικά ανθολογίες και ημερολόγια με το όνομα του και με το ψευδώνυμον Δήμος Θέουος. Έχει έτοιμα για έκδοση δυο σειρές δημομάτων με τους τίτλους «Παιώνος» και «Κοινωνικά Κοιμήσια» μιά άλλη τραγουδιών με τόν τίτλο «Ροδόμοδος» καθώς και ένα τόμο δημομάτων του Ήεπανου διαγραφέα εκ των οποίων μερικά δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό «Σαλόνι» όπου συνεργάζεται.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΘΕΜΟΣ

Στο καθενός μας τη ζωή
γιά κυβερνήτρα στέκει
μιά δύναμη ανυπότακτη...
N. T.

Σγκώθηκα απ' το κρεβάτι μου κι' άνοιξα τις γρίλλιες του παραθυριού. Σά χαρωπές κορασίδες που ανυπόμονα περιμένουν το σύνθημα γιά να ξεχυθούν στο τρελλό παιχνίδι, έρμήσαν μέσα στο δωμάτιό μου οι άχτιδες του ήλιου. Έκανα μερικές βόλτες προσπαθώντας πάντα να χαδίζω στο στενό λινόλευκο σούλι που έβωνε τύν πόρτα με το κρεβάτι μου. Άνοιξα τά παράθυρα. Ο ήλιος γέμισε το δωμάτιό μου και σκαρταλώνοντας στους τοίχους χάιδεψε τις εικόνες του. Βγήκα στο μικρόν εξώστη. Στο δρόμο ή κίνηση ήταν άραιή. Στο βάθος του οι λίγοι άνθρωποι, τ' άμάξια, τ' αυτοκίνητα και τά τραμ τυλιγμένα στην πρωινή όμίγλη σου προξενούσαν την έντύπωση όπτασίας. Τό τραμ καθώς έρχόταν από το βάθος άλλαζε διαδοχικά χρώματα. Τά σύρματά του σούριζαν κάποιο τραχύ τραγούδι. Από τόν άπέναντι τοίχο μιά γαζία άπλωνε αθάδικα τά κίτρινοστολισμένα κλώνια της, λές και ζητούσε ν' άγκυλιάση το στόλο του ήλεκτρικού. Τά χνουδωτά της λούλουδα σκόρπιζαν

μιάν άπαλή μυρωδιά. Κάποιο μικρό παιδί από τὸ άπέναντι πεζοδρόμι διαλαλούσε μ' ένα παράξενο νωθρό τόνο τὰ «ζεστά του κουλουρία». Μπήκα μέσα. Ντύθηκα και θαδίζοντας πάλι στὸ λευκό τσούλι πού τώρα μου φαινόταν σὰ μονοπάτι άπλωμένο στὸν κιτρινοπράσινο τοῦ χαλιού κάμφο, κατέβηκα κάτω. Ἡ νοικοκυρά μου μ' έπερίμενε ὅπως πάντα στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

—Κάτι άργά σήμερα ;

—Αί, τώρα τὸ χειμῶνα τραριέται ὁ ὕπνος . . .

Ἦγφα τὸ πρωϊνό μου ρούφημα κι' έπειτα τράδηξα γιὰ τὸ γραφεϊο...

II

Τὸ μεσημέρι σὰ γύρισα σπίτι ἡ νοικοκυρά μου μοῦδωκεν ένα γράμμα. Τὸ πήρα και τὸ κῦταξα. Ὁ χαρακτηρὸς του μοῦταν σχεδὸν άγνωστος. Κάτω ἀπὸ τ' ὄνομά μου ἦταν χαραγμένα τὰ ψηφία Γ.Α.Χ. παραξευύτηκα. Άνυπομονούσα νὰ μάθω ποιὸς μοῦγραφε. Ἐσχίσα βιαστικά τὸ φάκελλο μὲ κάποιο φόβο και βαρυθυμία. Τὸ έρευνητικὸ βλέμμα μου έπεσε στὴν ὀπογραφή. Ὁ Θέμος ένας ἀπὸ τοὺς πιδ καλοὺς μου φίλους πού τὰ δυὸ τελευταία χρόνια εἶχαμε ψυχραθῆ γιὰ κάποιο μικροπεισὸδιο μοῦγραφε :

Κώσ τ α,

«Πολλές φορές ἀπ' τὸν καιρὸ πού χωριστήκαμεν έπιασα νὰ σοῦ γράψω. Μὰ σὰ θυμώμωνα τὴ μέρα εκείνη πού σ' έκανα νὰ λυπηθῆς τόσα μαζί μου, κάποια ζάλη λές πὼς μὲ κυριεύει κι' άφίνω μετανοημένος τὴν πέννα. Μὲ τὴν έπιμονή μου κατόρθωσα σήμερα νὰ σοῦ γράψω τίς λίγες αὐτές γραμμές.... Σοῦ γράφω μέσα ἀπὸ τὴ φρενολογικὴ κλινικὴ πού μένω τώρα και δυὸ μῆνες!..... Μὴ πιστέψης οὔτε νὰ φαντασθῆς ποτὲ σου πὼς εἶμαι τρελλός... Ὅχι... Πίστεψέ με... Κάτι πού κρύβεται μέσα μου και πού μονάχα σὲ σένα θέλω νὰ τὸ εμπιστευθῶ μ' αναγκάζη νὰ προσποιῶμαι τὸν τρελλό!!!! Κώστα θέλω νὰ σέ δω. Μὴ θέλης ν' άρνηστῆς σὲ μιὰ παράκληση κάποιου πού τόσο σ' άγάπησε.... Ἐλα ὅποτε ευκαιρήσης.... Ἐχω πολλὰ νὰ σοῦ πῶ. Σὲ περιμένω...

Θέμος

Γ. Γ. Κείνος πού θὰ σοῦ φέρει τὸ γράμμα μου αὐτὸς θὰ σοῦ πει πού μένω.

Θ.

Σφυριὰ λές και χτυπήσανε πάνω στὰ μυνίγρια μου. Μοῦ φαινόταν πὼς ξύπνησα ἀπὸ κάποιο τρομαχτικὸ ὄνειρο. Ἐσφιξα τὸ γράμμα νευρικά στὰ δάχτυλά μου κι' αἰσθάνθηκα πὼς τὸ χαρτί πού κρατούσα έκυρθε τὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἐτρεξα βιαστικά κι' άρπαξα ἀπ' τὴν κρεμάστρα τὸ καπέλλο μου. Στὴν πόρτα στάθηκα. Πού θὰ πῆγαινα; Τὸ μέρος πούμενεν ὁ Θέμος δὲν τῶξερα. Φώναξα τὴ νοικοκυρά μου.

—Δὲ σὰς εἶπε τίποτα, κυρία, αὐτὸς πῶφερε τὸ γράμμα;

—Τὸν ρώτησα ἀπὸ πού ἦταν και μοῦπε πὼς τῶστελνε κάποιος ἀπὸ τὴ φρενολογικὴ κλινικὴ τοῦ Φωτεινάκη....

Τὴ χαιρέτησα και βγήκα ὀξω βιαστικά. Στὰ κατόφλια στάθηκα λίγο. Ἡ νοικοκυρά μου σταματισμένη πίσω μὲ κυττοῦσεν έκστατικά. Προσποιήθηκα πὼς δὲν τὴν άντελήθηκα. Κατέβηκα βιαστικά τὰ σκαλιὰ και πέρασα στὸ άπέναντι πεζοδρόμι. Τὸ κλεισιμο τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ μας έφτασε στ' άκτιά μου σὰ μακρινὴ σδυσμένη πιστολιά. Στὸ δρόμο μὰς βάδιζα γρήγορα. Δὲν πρόσεχα καθόλου γύρω μου. Κι' ὅπως έτρεχα άφηρημένος πήγαινα νὰ πέσω πολλές φορές πάνω στοὺς διαβάτες πού έρχόντουσαν ἀπὸ τὸ αντίθετο τοῦ πεζοδρομίου μέρος. Γύρισα τὴ γωνιά. Ὁ δρόμος πού πήρα τώρα ἦταν πιδ μοναξιασμένος. Μπορούσα νὰ θαδίζω ελεύθερα. Ἡ έξαφή μου εἶχε καταπραυνθῆ λίγο κι' οἱ σκέψεις μου άρχισαν νὰ κατεβαίνουν άργά άργά σὰ σοδάρες ἑρσεις πού κατεβαίνουν ἀπ' τὸ βωμὸ κάποιας θεῆς ὕστερα ἀπὸ τὴν προσφορά τους.

—Ὁ Θέμος στὴ νευρολογικὴ κλινικὴ. Σκέπτηκα. Ποιὸ νάναι άραγε αὐτὸ πού τὸν αναγκάζει νὰ προσποιῆται τὸν τρελό!... Χίλιες δυὸ ἰδέες περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ δώσω εἰρήγητη, σὲ μιὰ τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτές. Βάδιζα και σκεττόμωνα. Ἐνα σκοτεινὸ πέπλο λές κι' εἶχε καλύψει ὅλα αὐτά.... Ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἄθελα πέρασε τὸ μικροπεισὸδιο εκείνο πού μὰς έκανε νὰ ψυχραθοῦμε μὲ τὸ Θέμο πριν δυὸ χρόνια. Πόσο τότε λυπηθῆκα! Γιὰ τιποτένια πράγματα νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ένα τόσο καλὸ γιὰ μένα τίλο... Και θυμάμαι τώρα τὸ Θέμο σὰ μὲ φώναζε νὰ μοῦ παραπονεθῆ γιὰ τὸ πείραγμα ποῦκανε κάποιος ἀπ' τὴν παρέα μας στὴν Εἴνη. Χωρὶς θυμὸ, μὲ τὸν ἴδιο εὔγενικό του τρόπο, μὲ τὸν ἴδιο τῆς φωνῆς του χαϊδεμένο τόνο μὰ μὲ κάποια κατάφανε ψυχρότητα μοῦπε τὸ παράπονό του. Τοῦ ζήτησα συγγώμη και τὸν βεβαίωσα πὼς δὲν ἤξερα τίποτα ἀπὸ αὐτὰ πού μοῦλεγε. Ὁ Θέμος ὅμως επέμενε. Φανταζόταν πὼς ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία γιὰ τὸ πείραγμα τῆς Εἴνης!

Χωρησιηλαμε ψυχραμένοι καινη τὴ μέρα. Τὴν ἄλλη ὁ Θέμος δὲ φάγηκε στὸ κέντρο πού σύχναζεν ἡ παρέα μας. Οὔτε τὴ μεθεπομένη. Ἐνα πρωϊ—ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες—τὴν ὥρα πού πήγαινα στὸ γραφεϊο τὸν συνήνητησα στὸ δρόμο. Ἐτοιμαζόμωνα νὰ τὸ σταματήσω και νὰ τὸν ρωτήσω τί εἶνε.

Ἐκείνος σὰ νὰ κατάλαθε αὐτὸ πέρασε ἀπὸ μπροστὰ μου χαιρετῶντας με μ' ένα βαρῦθυμο σοβαρὸ κίνημα τοῦ κεφαλιού του. Καί προχώρησε. Ἐμεινα σαν κεραυνόπληχτος. Κατάλαβα πὼς ὁ Θέμος μ' ἀπόφευγε! . . . Ποτὲ δὲ θὰ τὸ πιστεῦα—ἄν μοῦ τὸ λέγανε—πὼς αὐτὸς ἦταν τόσο δυσαρρεστημένος μαζί μου. Κάτι σαν παράπονομὲ πήρε καιτὰ δάκρυα ἦτανέτοιμα νὰ ξεχυθοῦν ἀπὸ τίς ἄκριες τῶν μυτιῶν μου. Κατέβα-

σα τὸ κεφάλι μου καὶ τράδηξα. Τὸ δράδυ πῶς φιλῶς μου. Κι' αὐτοὶ φαινόντουσαν πῶς ἡ ἀπουσία τοῦ Θέμου τοὺς ἦταν αἰσθητῆ. Ἦταν τόσο καλός. . . . Δυὸ-τρεις ἀπ' τὴν παρέα μας ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν πῶς ὁ Θέμος ἀγαποῦσε τὴν Ξένη. Αὐτὸ ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Ὁ Θέμος προτοῦ δυσκολεστηθοῦμε μοῦλεγε πῶς ὁ μόνος του πόθος ἦταν νὰ παντρεύῃ τὴν Ξένη. . . . Τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ. Σὰν ἀδρεφὴ του.

— Μήπως δὲν εἶναι τάχα ἀδρεφὴ μου; Μοῦλεγε. Τὶ κι' ἂν δὲ γεννηθήκαμε ἀπὸ τοὺς ἴδιους γονεῖς. Γιὰ μένα τὸ αἷμα δὲν ἔχει καμιά σχέση. Μὲ τὴν Ξένη ἀνατραφίκαμε μαζί. Καὶ τὴν ἀγαπῶ. Ἡ ἀγάπη μου αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ μεγάλη ἐχτίμηση ποῦχω ρίξει πάνω σ' αὐτὴ. . . .

Κι' ἀλήθεια. Ὁ Θέμος τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ τὴν ἀγαποῦσε πῶς περισσότερο γιατί ἦταν λέει ὀρφανή. Σὰν πέθανε ἡ μητέρα τῆς Ξένης τὴν ἀπῆκε μονάχη. Χωρὶς κανέναν προστάτη. Ἡ μητέρα τοῦ Θέμου τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πήρε. Δὲν εἶχε κι' ἄλλο κορίτσι. Ἔτσι ἡ Ξένη μεγάλωσε μαζί μετὸ Θέμο. Ποτὲ τοὺς δὲ μαλώσανε ὅπως μοῦλεγε. . . . Κάποιος ὄξω στυριγμὸς αὐτοκινήτου με ξάφνιασε. Σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ κύτταξα. Εἶχα περάσει τὴν κλινικὴ καὶ θρυσκόμουνα ἀρκετὰ μέτρα μακριὰ ἀπ' αὐτὴ. Γύρισα πίσω. Πέρασα τὸν κήπο κι' ἀνέδηκα ἔπειτα τὰ λευκὰ μαρμάρινα σκαλιὰ. Μπήκα σὲ κάποιον διάδρομο. Κάποιος ὄξω με κυρίεψε σὰ βρέθηκα ἀνάμεσα στοὺς κρῶδες γυμνοὺς τοίχους του. Αἰσθανόμουνα πῶς κάτι μοῦσφιγγε τὴν καρδιά. Ἡ ἰδέα νὰ γυρίσω πίσω καὶ νὰ κῦγω μοῦ γεννήθηκε. Μὰ ἔπειτα πάλι στάθηκα. Κάποιος καθῆκον αἰσθανόμουνα πῶς μ' ἐμπόδιζε. Ρώησα μιὰ κυρία ποὺ περνοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ μπρὸς μου.

— Ὁμορφα λουλούδια, λευκά-λευκά μ' ἕναν ὁμορφο πέπλο θὰ βάλω καὶ θὰ πάω. . . . χὰ! . . . χὰ! . . . χὰ! . . . Μοῦπε φεύγοντας ἐνῶ γελούσε. Ἀνατρίχιασα. Κατάλαβα τ' εἶχα μπροστάμου. Κάποιος ὄξως μοῦ γεννήθηκε γι' αὐτὸ τὸ κορμί τῆς τύχης. . . . Ἄλλη κυρία βλέποντας νὰ μοῦ μιλά ἡ τρελλὴ αὐτὴ με πλησίασε. Ἦταν ὡς σαράντα χρονῶ. Μὲ κύτταξε κι' αὐτὴ καλὰ-καλὰ σὰ τὴν πρώτη. Τὸ βλέμματῆς ἀνίσυχο ἔμαιρνε πότε-πότε μιὰ ἀλλόκοτη ἀκαθόριστην ἔκφραση. Ἡ χλωμάδα ποὺ σκέπαζε τὸ ἀδύνατο πρόσωπό τῆς δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ μιὰ στυσιμένη καλλονή.

— Δὲ με γκιωρίζεις ἐμένα. Μ' ἐσώτησε.

Καὶ χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντηση ξακολοῦθησε.

Δὲν εἶμαι ἡ ἀδρεφὴ τοῦ Χρίστου ποῦχει κατάστημα πίσω ἀπὸ τὸν

*Αἰ-Φίλιππα. . . . Νὰ πᾶς παιδί μου, σὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ νὰ τοὺς πῆς νὰ

με πάρουν. . . . Γιατὶ μ' ἔχουν φέρεϊ μέσα ἐδῶ. . . . Ἐγὼ τρελλὴ δὲν εἶμαι. . . . Νᾶξερεις τὸ τί τραβῶ μ' αὐτὲς ἐδῶ.

— Μπρὸς σὺ. Τράβα στὸ δωμάτιό σου τὴν διέκοψε μιὰ φωνή. Γύρισα νὰ δῶ. Ἐνα κορίτσι ὡς εἴκοσι χρονῶ μ' ὀλόλευκη μπλούζα στεκόταν στὴν πόρτα κάποιου δωματίου, παίζοντας στὰ χέρια τῆς ἕναν ὀρμαθὶδ κλειδιά καὶ μᾶς κυττούσε. Ἡ γυναίκα ποὺ μοῦ μιλοῦσε χαμηλῶς δειλὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ με βήμα ἀργόσκυφο μ' ἄφισε κάτι μουρμουρίζοντας. . . . Πῆγα κοντὰ στὸ κορίτσι.

Ζήτησα τὸ Θέμο.

— Μένει στὸ ἐπάνω πάτωμα, κύριε. Νὰ σὰς ὀδηγήσω.

— Εὐχαριστῶ.

Περάσαμε κάποιον διάδρομο π' ἀντίκρυζε σὲ μιὰ μαρμαρίνη σκάλα.

Ἦταν τρελλή, δεσποινίς, ἡ γυναίκα ποὺ μοῦ μιλοῦσεν πρωτίτερα.

Τὴ ρώησα ἐνῶ ἀνεβαίναμε τὴ σκάλα.

— Τρελλὴ κι' ἀπ' τίς τρελλές. Νὰ τὴ δῆτε σὰν τὴν ἔχουν πιασμένα. Θὰ τὴ φοβηθεῖτε. . . .

— Τὴν καυμένη. . . . Ὁ Θέμος πῶς πηγαίνει;

— Αὐτὲς τίς μέρες εἶναι καλύτερα. Στίς ἀρχές μᾶς ἔκανε πολλὰ πράγματα.

Τώρα ὅλο σκεπτικὸ τον βλέπουμε. . . .

Σταθήκαμε. Εἶχαμε πτάξει ὄξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Θέμου. Κάποιος φόδος ἄρχισε μέσα μου νὰ γεννιέται. Παρακάλεσα τὴ νοσοκόμο ποὺ με συνόδευε νὰ μείνῃ λίγο σὰ θὰ μπαίναμε μέσα.

Μὴ σβεῖσθε. . . . Ὁ Θέμος δὲν πειράζει. Μοῦπε χαμογελώντας ἐνῶ γύριζε τὸ πούμολο τῆς πόρτας. Πῆρα θάρρος καὶ μπήκα μέσα. Ὁ Θέμος καθισμένος πάνω στὸ κρεβάτι μου μόλις με εἶδε πετάχτηκε ἀπὸ τὸ θέση κι' ἔτρεξε κοντὰ μου. Μὲ κύτταξε καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὸ στὸ δικό μου. Ἐπειτα γέλασε καὶ γύρισε πίσω στή θέση του. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ Θέμου μ' ἔρριξε σὲ μιὰ μεγάλη ἀπογοήτευση. Ἀρχισα νὰ στεναχωριέμαι. Στεκόμουνα μπροστά μου χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ προσέρω νὰ Γύρισα καὶ κύτταξα τὴ νοσοκόμο. Ἐπειτα πάλι τὸ Θέμο. Σκεπτικὸς παρατηροῦσε λές, κάποιαν ἀχιτίδα ποῦταν ξαπλωμένη σὰ μαλθακὴ χανοῦμισα, στὸ κιστικα ντιβάνι τοῦ τοίχου. Τὰ μαῦρα μαλλιά τοῦ Θέμου ποῦμαζαν σὰν κυμματισμένη θάλασσα πέφτανε τώρα ἄταχτα πάνω στὸ πλατὺ μέτωπό του. Γύρω στὰ μάτια του σχηματιζόντουσαν δυὸ καστανοὶ κρίκοι. Πλησίασα τὸ Θέμο. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ τοῦ χᾶιδεψα τὰ μαλλιά.

Τί γίνεσαι Θέμο;

.

Ἡ νοσοκόμος ποὺ με συνόδευε βγήκε κείνη τὴ στιγμὴ ὄξω. Σὺ-

χρονα ὁ Θέμος γύρισε καί μέ κούταξε.

Τί ἔχεις Θέμο ; Γιατί δὲν μοῦ μιλάς ; Τὸν ξαναρώτησα.

Τὸ πρόσωπό του [πῆρε κείνη τὴ στιγμή μιὰ χαρούμενη ἔκφραση. Σηκώθηκε καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι.

Κώστα μου ἦρθες. Καλὲ μου φίλε. Πόσο σέ περίμενα. Πόσο υπέφερα στὸ διάστημα ποῦσουν κοντά μου χωρὶς ναμπερῶ νὰ σοῦ μιλήσω... Φοβούμενα ἕμως... Καὶ χαμηλώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

Ξέρεις δὲ θέλω νὰ γεννῶ ὑποψίες ἐδῶ μέσα... Θέλω νὰ με νομίζουν γιατρελλό... Εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη μου ἐπιθυμία αὐτό!.. Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σώσω τὴν τιμὴ μου...

Ὁ Θέμος ἔκλεγε τώρα. Κάτι σὰν ἀναφυλλητὸ διέκοπτε τὸν κάθε του λόγο. Ἐγὼ στεκόμουνα μπροστά του βουβός. Δὲν ἤξερα πῶς νὰ τὸν παρηγορήσω.

Μὴ σοῦ φαίνονται παράξενα αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω, Κώστα. Ἐακολούθησε. Ὅχι... Πίστεψέ με. Τρελλός δὲν εἶμαι ἐγώ. Γιὰ νὰ σώσω τιμὴ μου, ἀκούς τὴν τιμὴ μου ὄχι γιὰ νὰ γλυτώσω, κλειστήκα μέσα ἐδῶ. Κι'..

Κι' ἄρχισε τώρα σιγά-σιγά μὲ κάπιο σύρσιμο τῆς φωνῆς του νὰ μοῦ διηγείται κείνο ποῦ τὸν ἀνάγκασε νὰ κλειστή μέσα ἐκεῖ.

Θυμάσαι τὴν Ξένη, Κώστα. Θυμάσαι κι' ἕλας πόσο τὴν ἀγαποῦσα. Τὴ θεωροῦσα σὰν ἀδελφή μου ὅπως σοῦ ἔλεγα. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσες βδομάδες ἀπὸ τὴ μέρα κείνη ποῦ ψυχαθίκαμε φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τὸν πατέρα μου τὸν διωρήσανε στὸ Βόλο καὶ μεῖς ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε γιὰ λίγο καιρὸ. Ἦταν ἀναγκαῖο αὐτό. Ἐκεῖ κάποιοις ἔμπορος ζήτησε τὴ Ξένη. Δὲ φαντάζεσαι πόσο τότε χάρηκα. Ἐβλεπα πῶς τ' ὄνειρό μου ἄρχισε νὰ πραγματοποιεῖται. Δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν οἱ γάμοι τῆς μ' αὐτὸν κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἡ Ξένη μᾶς ἔφυγε. Πήγγαινε στὸ σπίτι της. Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ ἔφυγεν ἡ Ξένη καὶ ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι μέσα μου. Ἡ ἀπουσία της ἀπὸ τὸ σπίτι μας ἄρχισε μέρα με τὴ μέρα νὰ μοῦ γίνεται πιὸ αἰσθητή. Φανταζόμουνα πῶς δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς αὐτή. Τὶς πρώτες μέρες μοῦ φάνηκε πῶς τὴ ζητοῦσα ἔτσι ἀπὸ συνήθεια. Ἐπειτα ἕμως... Δὲν ξέρεις ποσο μίσος αἰσθανόμουνα γι' αὐτὸν ποῦ μᾶς τὴν πῆρε. Πολλες φορές στο σπίτι τῆς Ξένης, σὰν ἔβλεπα τὸν ἄνδρα της νὰ τὴ φιλᾷ μπροστα μου τὴν ὥρα ποῦ τευχε καὶ αἰθάνομουνα νὰ με δαγκώνῃ. Κι' αὐτὸ το καὶ... Ἀλλοίμονο!.. Ἄργα το καταλάβα. Τὴν Ξένη τὴν ἀγαποῦσα. Ὁ ἄντρας της ἦταν τὸ μονο ἔμποδιο στὴν ἀγάπη μου αὐτή... Εἶχε καταστήσει ὁ ἐφιαλτῆς μου... Καὶ μιὰ μύρι-
ζὶδα περασεν ἀπο το νοῦ μου...

Ἐνα βράδυ ἡ Ξένη μᾶς εἶχε καλέσει οἷτι της Γιόρταζε τὴν ἐπέτειο τοῦ γάμου της. Μᾶς εἶχε τραπέξι. Δὲν ἦθηλα νὰ πάω γιατί δὲν μποροῦσο νὰ βλέπω μπροστά μου τὸν ἄντρα της... Ἀπὸ τὸ σπίτι μας ὅμως μὲ καταφέρανε καὶ πῆγα. Ἦπιαμε πολὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Κι' ὅσο ἔβλεπα καθισμένη τὴν Ξένη δίπλα στὸν ἄντρα της τόσο καὶ θέρεινε μέσα μου. Ἡ μαύρη ιδέα πέρασε πάλι ἀπὸ τὸ νοῦ μου, .. Ὁ ἄντρας της τὸ ἔμποδιο αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γιορμιστῇ μπροστά στὴν ἀγάπη μου. Καὶ τὸ μῖσος ὅσο πήγαινε μὲ κυριεῖε. Κάτι σὰ ζάλη, μιὰ μαυροῖλα μοῦ κάλυψε τὸν ξαναμένο μου νοῦ. Θολοῦρα ἀπλώθηκε μπροστά στὰ μάτια μου, τὴ στιγμή ποῦ εἶδα τὸν ἄντρα της νὰ τὴ φιλᾷ ὕστερα ἀπὸ τὴν πρόποση ποῦ καναν. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ποῦμεινα μόνος μὲ τὸν ἄντρα της - οἱ ἄλλοι βγήκον νὰ προῖπαντήσουν κάποιον ποῦ ἐρχόνταν - ὤρμησα πάνω του κι' ἀγκάλιασα μὲ τὰ δάχτυλά μου... σφιχτά... μ' ὅλη τὴ δύναμή μου... τὸ λαιμό του...

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς σὰ βρισκόμουνα πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα του κι' εἶδα τὴ μεγάλη συμφορὰ, γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ μου προσποιήθηκα τὸν τρελλό... Καὶ τώρα μ' ἔφεραν ἐδῶ μέσα... Δὲ μὲ πειράζει, Καλύτερα νὰ με νομίζουν γιὰ τρελλό παρὰ γιὰ δολοφόνου... Πονῶ ὅμως Κώστα, γι' αὐτὸ ποῦ κανα. Δὲν ξέρεις πόσο λυποῦμαι σὰ σκέφτομαι πῶς ἡ Ξένη μας εἶναι δυσυχισμένη. Κι' ὅμως νόμιζα πῶς μ' αὐτὸ ποῦ θᾶκανα θὰ τῆς ἔφερα τὴν εὐνυχία, Δὲν ξέρεις πόσο θὰ φχαριστηθῶ σὰ μάθω πῶς ἡ Ξένη μοῦ συχώρεσε τὸ μεγάλο αὐτὸ κακὸ ποῦ τῆς ἔκανα...

Ἡ θλίψη τοῦ Θέμου ἀργοστάλαξε τώρα ἀπὸ τὰ ὑγρά του μάτια... Σ' ὅλη του τὴ διήγηση εἶχε τὸ κεφάλι του σκυφτό. Ντρεπόνταν λὲς νὰ μὲ δῆ στὰ μάτια. Σηκώθηκα νὰ φύγω, ὁ Θέμος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἐρώνησε,

Φεύγεις ;

Αἶ, πηγαίνω. Ἡ ὥρα πέρασε κιόλας. Θὰ ξανάρθω νὰ σὲδῶ.

Πλησιάζοντας πὸ κοντὰ του.

Δὲν εἶνα ἀνάγκη νὰ παίξης γιὰ πολὺ καιρὸν ἀκόμα τὸ
παιχνίδι αὐτό. Θὸ κυττάξω καὶ σὰ ξαναρθῶ θὰ σοῦ πῶ....

Κεῖνος μὲ κύτταξε μ' ἓνα βλέμα παράξενο καὶ μούσφιξε
μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ δικό μου....

Καλὴ νύχτα, Θέμο μου....

Θέλω νὰ σὲ βλέπω ταχυτικά, Κώστα

Θάρθῶ μεθαύριο . . .

Καλὴ νύχτα.

Καὶ φεύγοντας μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ὅταν ξαναπήγαινα
θὰχα πολλὰ νὰ πῶ στὸ Θέμο κατέβηκα σκεφτικὸς τὴ σκάλα,
Ἦ καγγελένια πόρτα τοῦ διάδρομου καθὼς ἔκλεινε πίσω μου
μ' ἓνα παράξενο μενάλλινο χτύπο μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω. . .

I

Στοῦ Θέμου πῆγα πολλὲς φορὲς ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχα
πρωτοδεῖ. Στάθηνε ὁμως ἀδύνατο νὰ τὸν ἀνταμώσω. Ἀπὸ
τὴν κλινικὴ μούταν πῶς ἦταν ἄρρωστος. Δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν
νὰ τὸν δῶ. Τοῦγραφα δυὸ—τρεῖς φορὲς. Καμμιάν ἀπάντη-
ση. Ἀνησυχοῦσα πολὺ. Τί ἄραγε νὰ τοῦ συνέβαινε. . . .

Ἐνα πρωὶ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι μου διάβαζα στὴν
ἐφημερίδα:

Χτὲς ἠύτοκτόνησε εἰς στὴν φρενολογικὴ κλινικὴ τοῦ Φωτεινὰ
κη Θέμος Π , . . κόψας τὰς ἀρτηρίας του μὲ τεμάχιον ὑά-
λου . . . , .

Κεῖνη τὴ στιγμὴ ἠπόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου χτύπη
πησε.. Μοῦ φάνηκε ὡς χτύπος τῆς καγγελένιας πόρτας τοῦ
διαδρόμου τῆ κλινικῆς ποῦμενε οὐ καλὸς μου Θέμος.

Κι' ἀνατίχιασα.

ΝΙΚ. ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

NOCTURNE

Τοῦ ὄμιλου Νικ. Κέπετζη

ΑΠΟΨΕ πλάϊ μου κάθισε σὰ σκεφτικὴ κυρία
Ἡ θύμηση, κάποια παλιὰ νὰ διηγηθεῖ ἱστορία

ΞΕΝΥΧΤΙΣΜ' ΝΟΙ θεα εἰς τοῦ δρόμου τὰ φανάρια
Κι' οἱ σκεφτικὲς οἱ πιπεριὲς τονίζουν κάποια ἄρια

ΣΤΙΣ πλάκες τοῦ λιθόστρωτου θρηνολογαὶ ἢ βροχή
Κάποιος σβουμένος ἀμανὲς στὴ μοναξιά ἀντηχεῖ

ΑΠΟΨΕ πλάϊ μου κάθισε σὰ σκεφτικὴ κυρία
Ἡ θύμηση τὴ θλιβερὴ νὰ διηγηθεῖ ἱστορία

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

A V E M A R I A

Ὁ λόγερμα μυριόχρωμο, πῶς χύνεσαι σὰ θρηνο
στο μακρονοῦ μοναστηριοῦ τὰπλόχωρα προαύλια
Πὼς βάφονται τὰ σκευοδοα, πὼς κοκκινίζει ὁ κρόνος
κι' ἡ ἀνεμῶνα πῶς θρηνο! πῶς ξεφυγὰ ἢ δάλια!

Κελυδοκλαίει στοῦ δειριοῦ τὴν κορυφὴν ὁ σπίνος
καὶ τῶν βοσκῶν παθητικὰ στενάζουν τὰ συραύλια
τὸ καμπανόσκονο τραβᾷ σκυφτὸς ὁ καπουκκίνος
κι' ἄλλος ἀνάφτει τῶν κερῶν τὸ φῶς τὰ μανουάλια

Κι' ἀντιανακλᾷ τρεμόσβυστα τὸ φῶς ἀπ' τὰ καντήλια
στῶν καλογέρον τὰ ὄχρα καὶ φαλακρὰ κρανία
καὶ μιὰ πενήδηχη φωνὴ τοὺς βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια

Σάλασαστρένια προσευχὴ, σῆμονος γλυκοῦς, κι' ὠραίους
ποῦ μελετοῦν οἱ μοναχοὶ σκυμμένοι στὰ θρανία . . .

Ὡ! θεῖο κάπνολλβανο στὴ μάννα τοῦ Ἑλέους

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

ΠΟΘΟΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Μακρὰ μὲς τ' οὐρανοῦ τὴ γαλανάδα,
κάποια πανάκια—σύγνεφα ;—μισεῖουν,
μέσα στὸ φῶς κί ὄλο σιγαλαργεύουν,
στοῦ βυσσινὶ ντυμένα τὴ γλυκάδα

—=0=—

Δυὸ γλάροι κνηγιοῦνται ἐρωτευμένοι
καὶ μὲς στὸ κῆμα κρύβονται μὲ χάρη
Κί ἓνα θεσπέσιο θάμπος ἔχει πάρει
ἢ πλάση ἀπ' τὴ νυχτιὰ ποῦ κατεβαίνει

—=0=—

Τὴ θάλασσα, γιὰ ἰδὲς, π' ἀνατριχιάζει,
καὶ νοιώθεις πὸς βαθειὰ βαθειὰ ἀνασαίνει.
Τοὺς κοιμισμένους πόθους μου ἀνασταίνει
κί ὁ λόνος μου σ' αὐτὴν πετᾶ κί ἀράζει

—=0=—

Γλᾶρε μου, σὰν φυσήξη μαϊστράλι
πάρε με ἀπ' τὴν ἀπονιὰ τοῦ κόσμου
κί ἀπ' τὴ γαλήνη τὴ χαρὰ σου δὸς μου
μὲς τὴ λευκὴ κί ὀλόδροσὴ σου ἀγάλη.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΓΙΑΤΙ ;

NES EAUTS SEOSNFAINÉS DANS LA LANGUENS D' UNISOR

Στην ἡρεμὴ μου τὴ ζωὴ, γιατίι νὰ σ' ἀγαπήσω ;
— Γιατίι μαζίι κοιτάξαμε τ' ἀστέρια μιὰ βραδιὰ,
μ' ἄν τότες εἴμαστε κί οἱ δύο ἀξένοιαστα παιδιὰ,
τὰ χρόνια ἐκεῖνα κύλησαν καὶ δὲ γυρίζουν πιὰ!

Τὸ μάγουλο μουῖπες ἐσὺ πρώτη νὰ σοῦ φιλήσω,
στοῦ δειλινοῦ τὸ λάγγεμα κάτω ἀπὸ τὴ ροδιὰ.
Φαίνεται πὼς μᾶς μέθησε τῶν τίλλων ἢ εὐωδιά,
—Καὶ τώρξ νὰ ποῦ μοῦ ζητᾶς τὴ φλόγα μου νὰ σβύσω!

Γιατίι ; — Γιατίι τραγούδαγαν στὰ κλώνια τὰ πουλιὰ
καὶ μοίραζαν χαρούμενα χίλια τρελὰ φιλιὰ,
κί ἦταν γαλάζιος ὁ οὐρανὸς καὶ σμαραγδένια ἡ φύσι

Γιατίι ; γιατίι ; — Μὰ ἦτανε τόσα πολλὰ «γιατίι»,
τοῦ δειλινοῦ ἢ ὁμορφιά, τῆς φύσης ἢ γιορτῆ,
ποῦ ἢ φτωχιά μου ἢ καρδιὰ πὼς να μὴ σ' ἀγαπήση ;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΥΗΜΑΤΑ

ΝΙΚΟΥ Μ. ΚΕΡΕΤΖΗ

«ΚΟΥΝΟΥΠΟΜΑΝΙΑ»

Κοντός, μελαγχολικός, με θουδωμένη υοιλιά δάν να βροϊκόταν δ' ένδιαφέροντά κατάστασί όκτώ μηνών. Μ' έναν μεγάλο κόκκινο διόγγο όπό όκλνροδ του άψηλό κολλάρο, με μακρά μαλλιά, ότροότό υοιόδτάκι κ' ύπογένειο. Φορούδε πάντα κάτι Φαρδνά ρούχα ποδ ύταν, θαρροούδες, δανεικά και πάνου άπ' τά πελώρια μαύρα μιόδ παπούτσια του έκαναν τή μεγαλοπρεπή τους έυδάνισή οι άόπρεστον κάλτσεσ κατατουπνημένες και διαρκώς πεδόμενες. Στο πόνταλόνι του μάτια αναζήτοούδε κανένας ίχνη οίδηρωμάτος. Άπ' τδ χέρι του δέν έλειπε ποτέ τδ μπαστουήνι και τδ όκλνροδ καφέ καπέλλο έκανε διαρκώς ταξίδια άπ' τδ κεφάλι του ός τή γή γιά νά χαιρετά τοις γνωότουε.

Μ' όλα αυτά ήταν ένας πολν κάλοδ άνθρωποδ ό κύρ - Μανωλάκησ, ό παρόδορ τοδ χωριοδ. Όλοι τδν άγαποούδαν όπό χωριό γιατί είχε καλή καρδιά, ήταν κάταδεχτικός με όλονε και, άν και τδ παρούσαστικδ του μαρτυροούδε τδ έναντιο, ήταν όρετικά γνωόστικδδ άνθρωποδ, με μόνη τή μανία τοδ τραλλοδ αύτου ντυδίματος.

Όμοσ μιά άποφασί του ποδ άκούότανε έδτι, ξαθνικά κ' έόκαθε δάν υπόμπα όπό καθενειο τήσ έκακλνδιδε, έκανε πολλοιτε νά άμφιβάλοιν γιά τήν άταραξία τοδ λογικοδ του.

—Τά μάθατε; έπτε μιά μέρα κάποιοδ ότν παρέα τοδ καθενειου, ό κύρ Μανωλάκησ.....

—..... έ; τί;.....

—Παντρεύεται.....

Όυτε ήλεκτροικοδ όπινθήραδ άν ήταν ή λέξι αύτηδένθάφερονε τέτοια άναότάτοδ. "Όλοι με μιόδ πεταχτηναν άπ' τή θέση τους κ' έπανάδιδεν με μιά φωνή.

— Παντρεύεται; !...

Τοιτε θαινόταν τόδο παράξενο! Ό ένας έρωτοούδε τδν άλλον άν ή εϊδνδνίε ήταν άλνδνινή.

Και όμοσ νά άτανάλθητα. Ό κύρ Μανωλάκησ είχε πάρη ψεε ξαθνι κα την άποφασί νά παντρευτή. Τδ βεβαίωθε κ' ό ίδιοδ όταν έότερο' άπό λίγο μπήκε δάν άνεμοδ, όπωσ πάντα, όπό καθενειο, προηγουμένεσ τήσ κοιλιάσ του. Και τή χαρά του γιά τήν άποφασιν αύτή μαρτυροούδεν ένα πλατινδ βλάκακο μείδιάμα, ποδ έκανε τά χείλη του ν' άγγίχουν τά αύτιά του.

— Και ποτε με τδ καλό τά ότεδανώματα, κύρ. Μανωλάκησ;

— Γρήγορα, γρήγορα. Τήν άλλη Κυριακή και όδεσ παρακαλώ όλονε, όλονε. Θα όάμε, θα ποιούε, θα χορέψουμε... Κι' έχάϊδετε φιλικά τήν προτεταμένη τοδ κοιλιά.

.... Άπ' τήν ήμερα όμοσ ποδ ό κύρ. Μανωλάκησ άρχίθε νά όνγγάζει όττνε άραβωνιαόστικεσ του. οι χωριανοί του παρατήροδαν πώε είχε κάπωε άλλλάξη. Έγινε πιδ νευρικόδ, δέν ήμποροούδε νά μείνει ή όυχοσ ούτε μιά ότιγη. Στο όρομο έκουνοούδε τδ μπαστουήνι του έπάνω.

κάτω και δτά πλάγια έτοι ποδ πολλέε όρορεε έτυχε νά χτυπήση άδκη μα μερικοίε χωριανοίε.

Κι' όταν καθόταν, όπό καθενειο ή άλλοι έόερονε διαρκώς τά χέρια του γύρω όπό κεόδα με όπαόμωδικεσ κινήσειε όπωσ κάνη κανένασ γιά νά διώξη μιά μιγα ποδ τδν ένοχλή. Κανένασ δέν υποροούδε νά καταλάβη τι τοδ δυνέβαινε!

Μιά μέρα δέ κάποια ότνεδορίαόι τοδ ουνβουλλιο τοδ χωριοδ, εκεί ποδ ό πρόόδορ έμλοούδε γιά ένα ζήτημα πολδ δοθαθδ και οι άλλοι τδν έκοίταζαν δτά μάτια, όπκόνεται, όρομá έπάνω του και τοδ όθνρίζει ένα χαστοία τδσο όννατό ποδ ό καυμένοδ ό πρόόδορ, ζαλαόμενεσ, έπεθε ότν καρέκλα του. "Όλοι οι άλλοι, παράξενεμένοι, έτροξαν νά περιποιηθοδν τδ Προόδορ κ' άκούδαν τδν κύρ. Μανωλάκη νά ψιθυρίζει γινονδντασ ότν θέσι του:

— "Α! Έκούκθηκα επί τέλονε!

Τά μάτια του έλαμπαν και τά χείλια του είχανε αν οίξει δέ μεϊδιά μα ικανοποιήνεε. "Όταν έότερο' άπό λίγο όδηγήθηκε ότδν άότυνόμο τοδ εϊπε:

— Δέν άξίζει τδ κόπο όίλε μου. Ένα κοινούπι ήταν, αλλά τδ όκότω-όά επί τέλονε κ' ικανοποιήθηκα!

και τοδ έόειξε οίγγρονα τή παλάμη του, όπου δόζονταν άκόμα λίγο αίμα και όπό ποόσρια τοδ κοινουπιού.

Ό κακομοίονε, έπηρεαόμένοδ άπό ένα μεγάλο κοινούπι, ένοχλητικότατο, ποδ κάθε τόδο τοδ έυπαινε ότν μινη άπό τόρα, τή μέλλοντασ πεθερά του, είχε πάθει «κοινουπιουανία». Έότι έξηγήθηκε κ' ή καινοόγια μανία τοδ κύρ-Μανωλάκη γιά τήν όποϊαν όλοι τδν λυπούντα αλλά και όρονηζαν νά μη τδν παραπλησιάζουν, γιατί δέν εϊφροικον άρεκά νόότιμα τά χωρατά του: Μπαστουήνεε!..... Χαστοίακία!.....

..... Κι' ήθελε ή ήμερα τοδ γάμου και ή μανία τοδ κύρ Μανωλάκη έόταθε όπό κατακόρομο. Οι κινήσειε του νευρικήε πιδ οίντυμεε και πιδ όπαδμαδικεε.

Χωριε πολλά έπιόδοεια ό νευδιόδ όδηγήθηκε ότν έκακλνδιά. Μα τή ότιγην τοδ ό παπάε έδιόβαζε τδ εϊγγέλιο, ό κύρ-Μανωλάκηε διέκοινε όπό μέτωπο τδνεακοινούπι. Χωριε νά χάθει και όδ άρπάτό εϊγγέλιο και τοδ τδ κολλά όπό μέτωπο, γιά τδ όκότωόει τδ κοινούπι, ό παπάε, χτυπημένοδ καταμοντορα έπεθε λιπόθυμοδ ότά χέρια εκείνων ποδ, βλεπόνταε τον νά πέότει έτροξαν νά τδν βοηθήσοιν και νά τδν περιποιηθοδν, ένδ άπ' τήν άλλην μεϊδιά οι γυναίκεε ξελαγοθυμοούδαν τή τρομαγμένη νύνη, βάλλονταε αύτέε άντι τοδ παπά, με τήν εϊγενικιάγλω-όόϊτά τουε, τδ γαιποδ.

"Όταν άγοότερο ζήτησαν τδ κύρ Μανωλάκη τδν εϊδαν νά πηδδ, νά ότουόρονα και νά χτυπά τά χέρια του ότδν άερα. Και όε μιά ότιγην χάθνκε τόερονταε. Ό γάμοδ έυεινε δτά μιόδ κ' οι καλεόμένοι όκορπιδεταν έδδ κ' εκεί, όχογιάόονταε τδ γεγονόδ. Μερικοί βγκαν νάθορν τδν κύρ-Μανωλάκη κ' επί τέλονε τδν βούκαν έξδ άπό τδ χωριό, νά κάθετα πάνω ότίε όδηροόδορικεε γραμμεε, κρατόνταε ένα τδονβάλι. Έκει μέσα είχε δάει τδ κοινούπι, ποδ κατόρθοθε νά πιάσει τέλοε πάντων και τόούε ότίε γραμμεε γιά νά τδ κόψει τδ τσάινο κατεβαίνονταε. Κι' εκείνοδ καθόταν εκεί και βαστοούδε τδ ότουβάλι γιά νά μην τδ πάρε τδ κοινούπι και όύγει.

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Ρέα, μὴν κλαῖς σὰν ἔρχεται τὰ πόβραδο·
Τοῦ δειλινοῦ τὰ ρόδα ποὺ θὰ σβύσουν,
στὰ γαλανὰ βασίλεια τῆς ψυχούλας σου
καὶ σὰν ὄραμα ἄυλο θ' ἀφήσουν ...

—=0=—

Καὶ μὲς στὰ μάτια σου τὰ μάβρα τὰ ὄλοσκότεινα
τοῦ δειλινοῦ οἱ σκιὲς ὅταν περάσουν
πρὶν νὰ χαθοῦν στὴ νύχτα τὴν ἀτέρμονη
μενεξεδένια ὄνειρατα θὰ πλάσουν !

Π. ΕΡΑΤΗΣ

Η ΝΕΙΟΤΗ

Ποὺ εἶστε χερᾶκια λεγερᾶ, κρινᾶκια μυρωμένα
Σαυτὸ τὸ βράδυ τὸ βουβὸ καὶ πάλι νὰ κυλίστε
Σὰν κάπιες ὄρες λαμπερὲς μερώσετε τὰ φρένα
Φέρτε μου πίσω τὴ χαρὰ τὸν πόνο μου διαλύστε.

Βλέπω φαντάσματα ὠχρὰ καὶ σπαρατῶ πὼς σπαρατῶ
Μέσα στὸ σῶμα μου ἡ ψυχὴ βυθίζεται στὰ σκότη
Ποῦ εἶστε ματάκια φωτερὰ, φύγετε νέφη σκιερὰ
Σῶπα καρδιὰ, σῶπα καρδιὰ καὶ μίσειυσεν ἡ νειότης

ΚΛΕΩΝ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑ ΚΑΤΣΕΛΗ

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Μέσα ὅτ' ὄνειρα μου περάδες ἔνα καὶ ὄν ὄνειρό μου

Τὸ μεσημέρι εἶχε περάση ἀπὸ δύο ὄρες καὶ ὁ ἀγρονισιᾶτικος ἥλιος
ἔφεγγε λαμπρὸς καὶ κεντρὸς σὶὸν γαλάζιο οὐρανὸ. Ἄν κ' τὰν μέρα ἐρ
γάσημῃ μοι αὐτὰ δὲν εἶχα πάει σὶὸ σχολεῖο ποὺ τὸ μάθημα τῶν λατινι
κῶν δὲμὲ τραβοῦσε διόλου μπροστὰ στὴν εὐχαρίστηση ποὺ αἰνοῦσα κ
λυμβάντας δύο ὄρες μὲ τὸ ὄνειρο τοῦ παιδικοῦ μου ἐρωτικοῦ πάθους.

Εἶχαμὲ ἀνταμωθῆ σὶὸ σταθμὸ τοῦ τραμ μὲ τὸ μικρὸ τὸ κίσκι καὶ
τραβοῦσαμεν ὀλίγη γὰ τὸν ὀρισμένο βράχο ἐκεῖ ποὺ ἡλιόλουστη θάλασ
σα μὲ τὰ μικρὰ τῆς κύματα σημήμιζε γλαφυροὺς κολπίσκους καὶ χίλι
ους κολιδὸ ἐλιγμοὺς ἀγκαλιτῆς βροχονίας τὴ χαλκοστορωμένη παραλία
ποὺ τὰ πε-τροῦδια λαμπύριζον στῆς σάιτες τοῦ ἡλίου.

Ἡ καρδιὰ μου χτυποῦσε δυνατὰ, ἀνήσυχτα, φόβοι ἀγνωστοὶ ἀνέβαν ἀν
στὸ μυαλὸ μου, διαφορῶν λογισμῶν κατέστρωσα τὴν ὥρα κείνη. Μοῦ
φαίνονταν πῶς πράξη ἀθεμιτῆς θὰ ἔκανα κολυμπώντας μὲ τὸ Ἰνδαλμα
τῶν ὄνειρων μου. Ἐῖ ἔτσι βουτηγμένος μέσα στῆς σκέψες αὐτῆς—τὰ γεν
νήματα τῆς ἀδοτηρῆς Μητροκῆς μου ἀγωγῆς, κληροδοτήματα ἀπὸ τὸ πα
λῆδ σιενὸ περιβάλλον τῆς ἠθικῆς, ποὺ εἶχε ζήσει ἡ μάνα μου—δὲν ἐν
νοῦσα πῶς εἶχαμὲ φτάσει σὶὸ ἔξοχο μέρος ποὺ γλυκῆς θύμῃς μου ξα
ναφέροι ἀκόμα σὰν διβαίνω ἀπ' ἐκεῖ.

Τὰ βαθυγάλανα μάτια τῆς κόρης μὲ τῆς γλυκῆς ἀναλημπῆς μὲ κῆτ
ταῖαν μ' ἀπορία μὴ ξέροντας ποὺ ν' ἀποδώσουν τὴ στιγμή μου μετα
βολὴ λίγες φράτες μου εἶχε ψιθυρίση ποὺ τώρα γὲ μπορῶ νὰ θυμηθῶ.
Βλέποντας ὅμως τὴ θάλασσα μὲ τῆς ἄπειρες πτυχῆς τῆς, ποὺ σχημάτιζε
τ' ἀεράκι. ἀπαλὴ κῆτο, ὀλίγη ἐγὼ τ' ἀνήσυχτο καὶ θεομῶμα παιδί ἀπὸ
τῆς πῆλινες σκέψες ποὺ μὲ βασάνιζαν κῆνοντας τόπο στῆς παιδικῆς ἐπι
θυμῆς ποὺ τίποτε δὲ λογαριάζουν μπροστὰ σὶὸ πόθο τῆς ἱκανοποίησης.

Πέρα μακρὰ σὶὸ βῆθος ἔνα πανὶ ἄσπρο κῆποιας βῆθος φούσκωνε
χωρὶς αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ φαίνεται βουτηγμένη στῆς σχηματιζόμενες ἀγκα
λιῆς τῆς θάλασσας.

Ὁ μεσημεριᾶτικος ἀπαλὸς ἀγέρας φουοῦσε ἀπαλῶ μέσα ἀπὸ τὰ κλαριά
τῆς τσαῖας παίζοντας, καὶ τραγουδώντας μὲ χάση σκοποῦς τρολλοῦς κῆ
εὐθυμία τραγοῦδια τῆς φυσικῆς ζωῆς. Μὲ ὅμιε! Ὅλα αὐτὰ συνέτρεξαν σὶὸ νὰ
γεμίση ἡ ψυχὴ ἀπὸ πόθους, λαχτάρες κῆ ἡδονῆς, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή
βρωκόντουσαν κάτω ἀπὸ τὸ μολυβένιο ὄγκο τῆς ἀγαπασμένης ἠθικῆς.

Ἄρχισα νὰ ξεγύνομαι βιαστικά. πέταξα τὸ σακάκι μου, τὸ πανκάμισο,
τὴν περικελίδα κῆ ἔπεσα στὴ θάλασσα, πέροντας μιὰ βαθεῖα ἀνάσα.

ΣΠΟΥΔΗ

Ἔρ. ο οὔ Π.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἓνα σφοδρὸ πλατάγισμα. Ἦταν ἡ Φούλα, τὸ καλοκαωμένο κορίτσι, μὲ τὰ ἐβένινα μαῦρα μαλιὰ ποῦ κορνίζοναν τὸ κροστοταλένιο προσωπάκι κι' ἐσκίαζαν τὰ μαγουλά της.

Σὲ λίγο, λίγες δογιῆς μακρύτερα ἄρχισαν νὰ χορεύουν φασφουρίζοντας τὰ κύματα, ἀνοίγοντας μιὰ σχισματιά γιὰ ν' ἀνεβῆ στὴν ἐπιφάνεια ἡ Νερηίδα, ἡ ὁμορφή Σηρήνα. Τίναξε τὸ κεφαλάκι της ποῦ ἀπὸ τὰ μαλιὰ της σ' ἄν ποτάμι ἀπὸ μαργαριτάρια ἔτρεχε τὸ νερὸ καὶ ἄρχισε νὰ κολυμοᾷ πάνω σ' ἀκύμαντα νερὰ σ' ἄν πούπουλο, σ' ἄν χιονόφτερος γλάρος.

Ἦταν ἀπόλαυση, γλύκα θεϊκὴ, ὁμορφιά ἀφάνταστη γὰ βλέπει κανεὶς ἐκεῖνο τὸ πλάσμα — τ' ὀλόμαντρα μαλιὰ, ποῦ ὅμως χορδαῖσαν ἀμυδρὰ — τὸ γραμμένο τράχηλο της καὶ τὲς χιτῆς λευκῆς ἄν χιόνι ὁμοπλάτες της — τὸ σύνολο της γενικὰ νὰ κουνιέται ρυθμικὰ μέσα στῆς θάλασσας τὴν κούνια.

Φανταζόμουνα μ' ἀνατροχίλα τοὺς κόλπους της βαφτισμένους μέσα στὰ καθάρια νερὰ νὰ δέχονται τῆς ἀρρηχῆς θάλασσας τὸ θεῖο ἄρωμα

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ποῦ εἶχα βυθισθεῖ στοὺς θελοὺς αὐτοὺς δραματισμοὺς ἡ μικροῦλα γνωριότης πρὸς τὴ στεριά εἶδε δύο μαύρους ἴσκιους, δύο φαντάσματα τῆς ὥρας — τ' ἀδέσφια της — καὶ μ' ἓνα παρᾶξενο ξεφωνητὸ τὴν εἶδα νὰ στρίβει ἀπότομα τοὺς ὄμους, τὴ πλάτη νὰ κούβη τὸ πλουμιστὸ κεφάλι, νὰ χάνεται, νὰ γίνεται ἄφαντη μέσα στὸ κύμα.

Μιὰ ἀνατροχίλα περνάει ὄλο μου τὸ κορμί, ἓνα ξάφνιασμα ἀπὸ τὸ σκοτισμένον μυαλὸ μου.

Ἄ! τὸ αἷμα μου, ὄλο μου τὸ αἷμα ἔνοιωσε τὲ ντελικάτο αὐτὸ ἀπρόοπτο κίνημα, τρόμος, συγκίνηση, λύπη ἀπερίγραπτη μὲ κατέλαβε ξαφνικὰ. Μὰ δὲν εἶχα χάσει τὸ θάρρος ἄρχισα μ' ὀρμὴ νὰ κολυμβῶ ποθώντας νὰ φθάσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸ μέρος ὅπου κύκλοι καὶ μικροὶ κυματισμοὶ ἔκαμαν ν' ἀφρίζει ἡ θάλασσα. Κάτω ἀπ' αὐτοῦ θὰ γίνονταν ἀλοιμόνο τὸ ὑγρὸ μνήμα τῆς κασιανόματης. παιδούλας. Μὲ μερικὰ γερὰ πλευσήματα ἔφτασα κοντὰ της τὸ ἄλλοτε χαρούμενο γελαστὸ προσωπάκι γλωμὸ καταφοβισμένον τώρα βρισκονταν κοντὰ στὰ νύχια τοῦ θανάτου παρὰ τῆς ζωῆς βύθισα ἀρπώντας μὲ δύναμη στὰ ἴδια χέρι μου τὸ ὄνειρό μου οἱ δυνάμεις μου δὲ μ' ἐγκατέλειψαν. Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἔφτασα στὴ παραλία ἀποθέτοντας μ' αὐτάβεια τὸ φορτίο μου πάνω στὴ ζεστὴ ἄμμο.

Σ' ὄλο τὸ διάστημα νόμιζα πῶς βύσταξα τὸ ἐλαφρότερο πράγμα τοῦ κόσμου, κανέναν δολερὸς λογισμὸς ἀχαρῆς ἀπόλαυσης δὲ βροϊκότανε τὴ στιγμή ἐκείνη στὸ πνεῦμα μου μόνο ἡ ψυχὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ γενναῖα συναισθήματα αὐτοθυσίας.

Εἶχε σωθῆ — πλαγιασμένη μέσα στὴ κουφάλα πρὸν σχημάτιζε ὁ βράχος κύντονταν ἡ κόρη τὰ μάτια της λίγο κουρασμένα ἀπὸ τὴν ὀλιγο-

ορη λυποθυμία με κίτταζαν με πόνο και εὐγνωμοσύνη εἶχανε νοῦσαι λίγο
ποιὸς ξέρει ἀπὸ νερό ἢ ἀπὸ δάκρυα ἀνάσανε βαθειὰ κἀνοντας ν' ἀναπά-
λουν τὰ κρουσιὰ ἀμαλαγὰ της στήθια ἐσφιγγε νευρικά τὸ χέρι μου σ'
ἄν ν' ἤθελε νὰ μοῦ μεταδώση ὅλη της τὴν ἀγάπη.

Μιά ἐνατορηγίλα πορὰξενη μ' ἀνάδενε τρομουλιιστά μιά λαχτάρα ποῦ
ποτέξ δὲν εἶχα ν' ιῶσει.

Οἱ πρώτες μου νεανικὲς ὀρμες ἄρχισαν νὰ χουντιῶνουν μέσα στοῦ κορ-
μι μου ζητώντας νὰ βροῦν στοῦ χῶς ν' ἀπλωθοῦν και τὴν ἄλλη ἀνθρώ-
πινη κατάκτηη πλάση. Μιά ἀνίκητη δύναμη ἐδιώξε κάποιους διαταγμούς
ποῦ ὁ νοῦς μου θέλησε νὰ ὀρθώση και μ' ἔρριξε ἀφρισμένο πάνω σὲ
κεῖνο τὸ πλάσμα ποῦ ξαφνιασμένο με τραβοῦσε ποῦδ κοντὰ σὴν ἀγκα-
λια της.

"Αχ! πόσο διέφερ' ἀπὸ ὅλα τ' ἀγκαλιασματα ἀπ' ὅλα τα κρυφομυλή-
ματα και τὸς ἔπουλος ἔρωτας τοῦ ψευτοκόσμου ἢ θεϊκὴ ἐκείνη πανώ-
ρια ἐπαφή.

Τὸ μακρυνὸ τραγοῦδι ἀπὸ νό χωριό κι' ἡ σβυσμένη βοή της θαλασ-
σας ἐκείνης ποῦ θα της ἔδονε και θανατο και μνήμα ἀπλώνουνταν σ'
ἄτ ὑπερκόσμιες ἁρμονίας γύρω στοῦ βαλσάμωμένο τόποι νανουρίζοντας
μας γλυκὰ στοῦ βυθὸ ὑπνο ἀπὸ τὸ μεθύσι της ἀφθαστης ἡδονῆς τοῦ δυ-
νατοῦ κρασιοῦ της χρυσῆς μας ἡλικίας

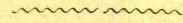
Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ι Ν Ο

Χλωμὸ ἦρθε τὸ φθινόπωρο κι' ἔχει ἐρημώσει ἡ φύση
Σὰν τὴ φτωχὴ μου τὴ καρδιά ποῦ τόσα ἔχ' ὑπομείνει
Τὰ δέντρα εἶναι μισόγυμνα κι' ὅσα ἔχουν μείνη φύλλα
Ὡχρὰ εἶνε σὰν ἀνάμνησες ποῦ ὁ χρόνος πίσω ἀφίνει

Στὸ κῆπο κάτου ποῦ ἡ σκιὰ πλανιέται τοῦ χειμῶνα
Τ' ἄνθια ριγοῦν κατάμονα. Σὲ λίγο θ' ἀντηχήσει
Τὸ πρωτοβρόχι ἀργὸ πικρὸ στὸν ἔρρο πάγκο ἀπάνου
Κάποια ζωὴ ποῦ ἐπέθανε πικρὰ γιὰ νὰ θρηνησει

Θ. ΔΙΑΡΟΥΤΣΟΣ

Α Φ Ο Σ Ι Ω Σ Η

Τὶς νύχτες τὶς κατάγλυκες ἴσως νὰ νοιώθεις κἄτι
Νὰ φτερουγίζει ἰριδωτὰ γύρω σὴν κάμαρά σου.
Κἄτι σὰ φῶς και σὰ δροσιά, σὰ λάμψη ἡλίου φλογάτη
Νὰ περιλούζει ἱεραϊκὰ τὴν ὄψη τὰ μαλλιά σου

Κἴσως νὰ νοιώθεις ἄμετρα φιλιὰ στὰ βλέφαρά σου
Σὰν κειὰ ποῦ παίρνουν οἱ ψυχὲς τῶν κρινῶν ἀπ' τὸ μπάτη
Κι' ἀκόμα κάποιον ἀνάσασμα σιμά στὸ εἰκότισμά σου,
Κάποιο λυγμὸ σὰν προσευχὴ ψυχῆς, ποῦ ὄνειρα πλάττει.

Ὅμως ποιὲ μὴ φοβηθεῖς· «τί νᾶναι;» μὴ φωνάξεις
Τὰ γαλανὰ σου τὰ ὄνειρα κι' αὐτὰ μὴ τὰ ταράξεις,
Μόνον ἀναγάλλιζε γλυκὰ στοῦ ὄνειρου τὴν ἀγκάλιη.

Εἶναι ἡ ψυχὴ μου, ποῦ ἀγρυπνεῖ μεσονυχτὶς σιμά σου,
Ποῦ ἱερουργεῖ μιά προσευχὴ, φιλεῖ τὰ βλέφαρά σου,
Ποῦ λαχταρᾷ ἀγκαλιασθεῖ στὰ ὄνειρευτὰ σου κάλλιη.

ΑΡΓΗΣ ΛΟΡΕΝΤΗΣ

ΑΛΗΤΕΣ ΜΕΙΣ . . .

Μὲς τὸ κρασί σβύνουμε μεις τὸν πόνο μας,
Στοῦ καταγώγιου τῆ βουή τούς στεναγμούς μας,
Μὲς στοὺς καπνοὺς τοῦ χασισιοῦ τῆ σκέψη μας
Καὶ λεύτερος στὴ λησμανιὰ τρέχει ὁ νοῦς μας.

Ἄλητες μεῖς χωρὶς θεό, γονιοὺς καὶ σπίτι . . .
Παράξενοι, ἄγνωστοι νυχτοπερπατητές,
Τὰ πεζοδρομια γιὰ κρεβάτια καὶ οἱ τάφοι
Παντοτεινὲς γιὰ μᾶς θὲ νᾶναι συντροφιές.

Ἄλητες μεῖς χωρὶς Θεό, γονιοὺς καὶ σπίτι
Στ' αὐτιά μας βάρβαρα βουίξει ἡ κοινωνία.
Καὶ προσπερνᾶμε ἀδιάφοροι ἐμπρὸς στὰ πλούτη
Ἐνῶ στὴν ὄψη μας μαρμαίρει ἡ εἰρωνεία.

ΓΡ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ - Μαγνησίου

ΚΥΒΕΝΤΕΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ ΣΥΚΙΑ

Μετάφραση Θ. Σακελλαρόπουλου

—Ναί, ξέρω γιατί γυρίζεις πρὸς τὴν ἀπόκρυφην αὐτὴ με-
ριά, στὸ βελουδένιο φόντο τοῦ βουνοῦ, καὶ γιατί, τώρα κοντά
λιγότευες τὸ ἔημα σου, ἀκουμπώντας δυνατώτερα στὸ μπρά-
τσο μου . . . Δὲς πὼς δὲν τὸ θυμᾶμαι; Στηρίξου καλά ἀπάνω
μου, γλυκειὰ μου.

Κοίτα, τὸ χόρτοεῖνε τρουφερὸ κι' ἀπὸ λευκάνθια πλέριο ἔκει
ποῦχαμε κόψει ἓνα μικρὸ χρουσοκεντημένο κυτῖνο μεσ' τὴ θερ-
μὴν ἀπ' τὸν αὐγουσπιάτικον ἥλιο γλόη . . . Τὸ νερὸ τοῦ ὕδα-
τιοῦ τρέχει ὀλοένα μεσ' τὰ σπύρτα, τὸ ζωηρὸ αὐτὸ νερὸ, ποὺ
σοῦδωκα μεσ' τὴ χοῦφτα μου!

—Ναί, Θυμᾶμαι! Θυμᾶμαι! Δὸς μου τὸ χέρι σου ποὺ τόσο
τ' ἀγαπῶ γιὰ νὰ πλησιάσουμε μαζί τὴν ὄμορφη συκιά.

—Δὲς τη, ὁ χειμῶνας τὴ λυπήθη, τὸ βουνὸ τὴ προστάτε-
ψεν ἀπ' τὸν ἀέρα! Δὲν πέσαν ὅλα της τὰ φύλλα ποὺ ἀκουμ-
πώντας σχεδὸν στὸ χῶμα, μᾶς κρύβουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ κι' ἀπὸ
τὸ δρόμο. Καινούργια τώρα ξεπετῶνται ποὺ πέρνουν τ' ὄμορ-
φο δαντελωτὸ τους σχῆμα. ὦ ἡ συκιά μας. Πὼς θᾶθελα νὰ
πέρναγα τὰ δυὸ μου χέρια γύρω της.

Ἀγαπημένη μου ἄς στηριχτοῦμε ἀπάνω της κι' οἱ δυὸ μας.
Ξέρει καὶ ξέρει καλά τὶ ὠραῖα ἦσουνα τὴ μέρα ποὺ σ' αὐ-
τὴν ἐδῶ τὴ θέση ἐγίνες γιὰ πρώτη φορὰ δικὴ μου. Ἡ λάμψη
τῆς στιγμῆς αὐτῆς μᾶς θάμπωνε, κι' ὅλα ἦταν ὠραῖα, τὸσον
ὠραῖα γιὰ τὴν ἀθλιότητά μας. Τᾶχαμε μπρος μας ὅλ' αὐτά,
τὸ σκοῦρο μπλὲ τοῦ οὐρανοῦ, τὶς μηλιές μεσ' τὶς λαμπρὲς πεδι-
άδες ἀπ' τὸν ἥλιο, τὶ μωρουδιές ἀπ' τᾶνθια τοῦ βουνοῦ, κι' ἐγὼ

εἶχα ἐσένα ἀγαπημένη μου, τὴ ζωηρὴ μὰ τόσο ὠχρὴ μου φίλη
πού ἐπρεπε ν' ἀφίσω, νὰ ἐγκαταλείψω, χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω
γιὰ ποιό, ποιός ξέρει, πεπρωμένο!

— Σώπα! . . . Ἄ! κι' ἂν δὲ γυρνοῦσες! . . . Μόνο οἱ γυναῖ-
κες, τόσες γυναῖκες π' ἀφισαν ἢ ἀγάπη νὰ τοὺς φύγει, ἢ
ἀγάπη πού μὲ τόσο πόνο μεσ' ἀπ' τὴ σάρκα τους κι' ἀπ' τὴ
καρδιά τους βγῆκε, ἴσως μπορεῖ νὰ μ' ἐννοήσουν! . . . Σφίξε
με δυνατὰ πάνω στὸ στήθος σου, ἀγαπημένε μου, πού σὲ ξανα-
βρῆκα καὶ πού μποροῦσες πίσω ποτὲ νὰ μὴ γυρίσεις!

— Ἀλήθεια . . . μὰ δντας τὰ χεῖλια σου ἀνοίξανε γιὰ νὰ
ποῦν τὸ παράπονο πού τὴν ἴδια ἀκόμα μέρα ἢ ἡδονή, πῶ
δυνατὴ, σοῦ ἀπέσπασε, οἱ κόρες τῶν ματιῶν σου μείνανε φω-
τεινὲς κι' ἀφίνοντας τὶς δικὲς μου, ζήτησαν μακρύτερα, ψηλό-
τερα, πάνω στὰ κλαριά κάτι σὰν βοήθεια, κι' εἶπες λόγια, λόγια
ἀλλόκοτα!

— Ὁχι. Εἶπα μονάχα. Ἐνα μικρὸ, ἓνα παιδί ἀπὸ σένα, .

— Καὶ δὲν ἤξερες ἂν θὰ γυρνοῦσα ἐγὼ, ποῦφευγα ναῦρω
τόσους ἄλλους ἀγύριστους ἀκόμα!

Δὲν ἤξερες τὸ πῶς γύριζα ἐγὼ πού γιὰ νὰ μὴ συνδεθῆς
μ' ἐμένα δὲ σοῦχα πεῖ πῶς σ' ἀγαποῦσα ἀκόμα. Ἦσουν λοιπὸν
καρτερικιά;

— Σ' ἀγαποῦσα τόσο, κι' ἤμουν καρτερικιά ὅπως εἶπες μὰ
πάντα ἀνησυχώντας; κι' ἂν χωρὶς νὰ τὸ θέλω κοίταζα πάντα
τὰ κλαριά, τὸν οὐρανὸ, εἶνε γιὰτὶ δὲν ἔμαθα νὰ κάνω ἰλλοῶς
τὴν προσευχὴ μου ἐγὼ ἢ ἀθῶα. Ἔτσι ὅπως ἤμουν κουρασμέ-
νη μὰ ζωηρὴ πάνω στὴ γῆ, θυμᾶσαι πῶς τῆς ἔμοιζα μὲ τὴ
μακρὰ μου ὁρμπα ποῦχε τὸ χροῶμα χόρτου ξεροῦ. κι' ἔπειτα
κεῖ, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ πού μᾶς σκεπάζει, φάνηκα ἀπλῆ καὶ
εἰλικρινὴς ὅπως ἡ γῆ κι' ὅπως ἡ σάρκα.

Θέλησα ἓνα παιδί ἀπὸ σένα, ὅπως τὴ γῆ πού θέλησε μιὰ
μέρα ὁ σπόρος τοῦ μεγάλου δέντρου μέσα της νὰ βλαστήσει,
κι' ἐφώνηξα μέσ' ἀπ' τὰ σπλάγχνα μου πού καίγαν ἐξ αἰτίας
σου τὸνομα ἑνὸς παιδιοῦ δικοῦ σου, πρὸ μόνο ἐγὼ θὰ τῶχα.

— Κι' ἂν δὲ γυρνοῦσα;

— Θὰ τὸ μεγὰ ὦνα σὰν νᾶσουνα κι' ἐσὺ μαζί. Θὰ τοῦ
μίλαγα τόσο πολὺ γιὰ σένα καὶ θᾶθελα τόσο νὰ σοῦ μοιάζει,
πού, κοιτάζοντας το νὰ κοιμᾶται, θὰ σταύρωνα τὰ χεῖρια μου
κι' ἀργότερα, ἴσως κάποιο πρωτὶ, ἀκουγοιτὰς το νὰ μιᾶ ἢ νὰ
γελᾶς θᾶ νοιωθα τὴ φωνή σου.

— Κι' ἂν γύριζα χωρὶς ἀγάπη;

— Θᾶφευγα εὐτυχημένη κι' ὑπερήφανη πού τῶχα, μὲ
τὶς γλυκιὲς μου ἀναμνήσεις. Καὶ θὰ τοῦ μίλαγα ὄλο γιὰ σένα,
πῶς θὲ ναρθεῖς μὰ μέρα μὲ τόση ἀγάπη, πού θὰ σ' εἶχε ἀ-
γαπήσει χωρὶς νὰ ξέρει κἄν τὸ ὄνομα σου, τὸνομά σου τὸ τό-
σο μου ἀγαπημένο.

— Μ' ἀγαποῦσες λοιπὸν; Μ' ἀγαποῦσες;

— Σ' ἀγαποῦσα, ναι. Ἐφυγες. Ἦθελα νὰ μ' ἀφήσεις δῶ,
σ' αὐτὴ τὴν ἴδια θέση, μακρὰ ἀπ' τὰ σπίτια, ἀπὸ τὸν κό-
σμο, ἀπ' τὶς φωνὲς, μεσ' τὴ μονότονη σιωπὴ τοῦ θέρους! Ἐ-
φυγες κι' εἶδα τὴ μελαμψὴ κι' ὀλόρθη σιλουέττα σου νὰ χά-
νεται βαθεῖα στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὶς μηλιές.

Ἐκεῖ κάτω σὲ πῆρε τὸ μάτι μου γιὰ τελευταία φορὰ. γύ-
ρισες πίσω σου, μὰ δὲν ἔβλεπα πιά τὸ πρόσωπό σου . . . ἦσου
να πολὺ μακρὰ . . . ἔπειτα τὰ βράγια καὶ τὸ χροῶμα τῶν ρου-
χῶν σου σ' ἔκαναν μιὰ σκιὰ κινουμένη πού σβύνει . . .

Ξέχασα ὅλα τότε, καὶ τὴ θύμησιν ἀκόμα τῶν χαρακτηρη-
στικῶν σου. Ἐσὺ πού μόλις τώρα ἦσουν κοντὰ μου κι' ἐνοιθῶ
ἀκόμα τὸ βάρος τοῦ σώματός σου τὸ στόμα μου διατηροῦσε
τὴ γεύση τοῦ δικοῦ σου, εἶχα ξεχάσει τὸ σχῆμα τῶν χειλιῶν
σου, μούχε σβυστεῖ τὸ χροῶμα τῶν ματιῶν σου, μένοντας ἔτσι
βασανισμένη κι' ἀναμετρώντας τὴ μόνωση μέσα στὴν ὁποία
μ' ἄφινες . . . Τότε χωρὶς νὰ θέλω πιστεψα πῶς γίνεται μέσα
μου κάποιο μεγάλο θαῦμα.

— Πόσο σ' ἀγαπῶ! Μ' ἀγαπᾶς περισσότερο τώρα πού-
μαι ἐδῶ, τώρα πούσαι βέβαιη πῶς θᾶμαι πάντα κοντὰ σου
γιομάτος ἀγάπη;

— ὦ! Ἄσε με ν' ἀκουμπῶ στὸν ὦμο σου! . . . Εἶς' ἐδῶ, κι' ὄλα εἶναι δικά μας τώρα: Εἶς' ἐδῶ! Μαζεμένη κοντά σου, βλέπω σηκώνωντας λίγο τὸ κεφάλι, ταυλάκι τῶν χειλιῶν σου σὰν γελᾷς ποὺ ἡ σκιά τῶν φύλλων λεπταίνει καὶ γαλαζώνει! Τῶχρὸ βλέφαρό σου ποὺ ἀργοκλίνει. Τὸ χέρι σου μὲ σφίγγει καὶ μὲ κρατάει θερμῆ. Εἶμαι εὐτυχισμένη . . .

— Σ' ἀγαπῶ! . . . Τὶ μικρὴ, χαριτωμένη ποῦσαι, ἐστὺ ποῦσουνα πρῶτα τόσο γενναία καὶ καλὴ! Τὶ ὄμορφα ποῦν τὰ μάτια σου, τὶ δροσερὸ τὸ στόμα σου!

Τὸ γυμνόσου μπράτσο ξεχωρίζει σὰν κλαδι μηλιάς πεσμένο στὸ χορτάρι, ἄφισέ με νὰ τὸ ρουφίξω ἀπ' τὰ δάχτυλα ὡς τὸν ὦμο . . . Σώπασε πιά . . . Μὴ σαλεύεις . . . Τὰ φύλλα τῆς καλῆς συκιᾶ μᾶς κούβουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ κι' ἀπὸ τὸ δρόμο . . .

ΘΩΔΩΡΟΣ Δ. ΣΑΚΕΛΑΡΟΠΟΥΛΩΣ

ΦΤΩΧΟ ΜΟΥ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Στῶν ροδινῶν συγγένων τὸ σπορὸ ἀγάλι ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύση
μὰ τὸ φτωχὸ κι' ὠραῖο ρημοκλήσι
τὸ φῶς του δὲν τὸ βλέπει τὸ στερνό.

Κι' οὔτε θαρθεῖ στὸ Θεῖο δειλινὸ
κάνεις τὸ σήμαντρό του νὰ χτυπήσει
κι' εὐλαβικὰ δὲν θάρθει νὰ φιλήσει
διαβάτης τὸ λευκὸ του τὸ σταυρό.

Νά! τὸ σκοτάδι χιοῦμιξε πνιχτὸ
καὶ σκέπασε τὴ φύση ἀπ' ἄκοη ὡς ἄκοη
μὲ τὸν ἀλόκοτό του τὸ χορὸ

Μ' ἀπ' τοῦ βουεροῦ πελάου τᾶγρια μάκρη
στά σκληρὰ βράχια σὰν λευκὸ σημάδι
φαντάξεις μὲς στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΗΛΙΟΣ

SULLY PRUDHME

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Τὸ βάζο τοῦτο ποὺ στὸ χῶμα του κρατᾷ
Λουλούδι μαραμένο, ὦμὲ! ραγίστηκε
μὲ χτύπημα τοῦ ριπιδιοῦ σκληρῆς παρθένας,
ὅμως τὸ δόλιο ὀλότελα δὲ κομματιάστηκε
τὸ ἄδοξο ξεψύχισμα δὲ τῶνιωσε κανένας.

Ἡ πουπουλένια, μὰ σκληρὴ κρυφὴ πληγὴ
δαγκώνοντας τὸ κρούσταλο ἔχει κᾶνει
— τὸ δάγκωμα γλυκόπ. κρο εἶναι σὰ κι' ἀφτὴ
τὸ γύρο τοῦ κλουβιοῦ ποὺ τὸ βοτάνι
κείται ξάφνου χτυπημένο ξεψυχεῖ.

Τὸ δροσερὸ φρέσκο νερό του ἔχει χαθεῖ!
καὶ ὁ χυμὸς τοῦ βοτανιοῦ ἔχει φύγει,
κι' ἡ μυρουδιά ποὺ ὄντας γύρου ξεχυθεῖ
μεθ' ἄ λυγώνει, στὸ θλυμένο δεῖλι
Μὴ τὸ ἀγγίξετε ἔχει ραγιστεῖ

ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

τοῦ κ. Ἀπ. Ν. Μαγγανάρη

Σ. ἓνα κομψοτυπωμένο τόμο ὁ Σμυρνιὸς ποιητῆς κ. Ἀπ. Ν. Μαγγανάρη μᾶς χάρισε τὰ πρῶτα του τραγοῦδια.

Τὴ συλλογὴν τοῦ αὐτοῦ ποῦ τὴν κοσμοῦν ὑποβλητικὰς βινιέτες τοῦ κ. Μιλτιάδη Ζαγκλακίδου ὁ ποιητῆς τίς χωρίζει σὲ τρία μέρη: στὸ

«Ταξίδι»—ἀπ' ὅπου καὶ τὸ βιβλίον πήρε τὸν τίτλον του—στὰ «φθινοπωρινὰ Εἰδύλλια» καὶ τελευταία στὸν «Ὅμορφον Κόσμον».

«Τὸ ἔργον πρέπει ν' ἀναλύεται στὴ κάθε του γραμμὴ καὶ ἔπειτα νὰ κρίνεται» εἶπε κάποιος γάλλος σοφός.

Δὲ θὰ θελήσω βέβαια στὸ σημεῖωμα αὐτὸ ν' ἀκολουθήσω κατὰ γράμμα τὸ σοφὸ αὐτὸ ἀπόφθεγμα, θάταν ἕμως μεγάλη παράλειψις ἂν δὲν ἐξετάζαμε χωριστὰ τὸ κάθε μέρος τοῦ βιβλίου αὐτοῦ.

«ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ»

«Ἀγνή μᾶς ἔστασεν ὁ καιρὸς τοῦ πρώτου μισεμοῦ».

Ὁ μισεμὸς αὐτὸς γίνεται ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσουν ὅλοι οἱ πόνοι ποῦ κρατοῦν σφιχτὰ δεμένη τὴν ψυχὴ τοῦ ποιητῆ. Κι' ἔτσι νοσταλγεῖ τὴν πατρίδα του, τὸ σπίτι του καὶ θρηνεῖ γιὰ κάτι χαμένο ποῦ πιστεύει πὼς δὲν θὰ τὸ ξαναῦρει πιά. Κι' ὁ πόνος του γι' ὅλα αὐτὰ ποῦ μάταια προσπαθᾷ νὰ τὸν πνίξει ξεσπᾷ στὸ ἀκόλουθο τετράστιχο.

«Πρώτη Πατρίδα ἐσθύστηκες μεσ' στὴ ματιὰ μου πιά
καλὸ μου σπίτι, ἀπόμεινες βουβὸ στὴ μοναξιὰ σου
κι' ἴσως μιὰ μέρα σέρνοντας τὸν πρώτο γυρισμὸ.
ψάχνοντας νὰ μὴ σέδρω.»

Στὴ ξηνητεῖα ποῦ βρίσκεται ὁ ποιητὴς φτάνει σὰν ἀντίλαλος ἡματα-στροφὴ τῆς πατρίδας του.

Καὶ θρηνεῖ στὴ θύμισή πὼς «.... μέρα σέρνοντας τὸν πρώτο μισεμὸ» δὲν θὰ ξαναῦρη πιά τὸ σπίτι του, τοὺς δικούς του, τὸ κάθετι ποῦ θάωθηκε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια τῆς ἀγαπημένης του πατρίδας.....

Ἡ ὀπτασία τῆς ἀγνῆς τὸν κυνηγεῖ παντοῦ. Μὲ κάποια λαχτάρια λὲς ζητᾷ στὸ κάθε τί ν' ἀντικρύσει τὸ «Θεῖο της πρόσωπον». Καὶ τὴν ζητᾷ «μὲς σὲ βιβλία ἀστοχάστων ἐρώτων, καὶ σκοπῶν καὶ στής θλιβε-ρῆς μονότονης νύχτας ἀποθυμᾷ τὴ συντροφιά της κι' ἡ ἔλλειψή της τοῦ γίνεται αἰδούθητή».

Ἄλλα σὲ περιμέναμε νὰ βθεῖς τὴ στέρησή σου
τὴν ἐνοιωθᾷν καὶ τ' ἄψυχα μαζί μας κι' ἡ νύχτιά.....»

Ἀκολουθοῦν ἀκόμα κι' ἄλλα τραγοῦδια ποῦ κλίνουν τὸ πρῶτον μέρος τῆς συλλογῆς του.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ τραγοῦδια δὲν ξέρω γιὰ τί ξεχωρίζω τὸ «GROSSER GAKTN» ποῦ παραθέτω παρακάτω καὶ ποῦ σοῦ γενεῖα μιὰ γλυκεῖα μελαγχολία ὅταν τὸ διαβάξεις.

«Ἐχτὲς δὲν ἦταν τίποτε τ' ὠρισμένο μέσα στὸ πάρκον
οὔτε τὰ ῥόδα ποῦ ἔχουναν ἄλλη φορὰ εὐωδιές,
κι' οὔτε τὰ πένθημα κλαδιὰ τῶν πλατανίων
κι' οἱ κύκνοι μὲς τ' ἀπλωτὰ νερά».
Τὸ ποταμάκι νὰ ἐκλαιγε, θαρρῶ, κι' αὐτὸ τίς διόλες

ἓνα ψυχρὸ τρεμουλιασμα τίς κάρωνεν ἀγνά,
καὶ μόνον τοῦ φθινόπωρου οἱ πιστοὶ κι' ὄχτροι τοῦ φίλοι
τὰ φύλλα εἴταν τρελλά.

Ἐχτὲς δὲν εἴταν τίποτε τ' ὠραῖο μέσα στὸ πάρκον
καὶ τίποτε χαρούμενον τριγύρω μου ἢ γνωστό.

Ἡ ἀνάμνησί σου ἐπέταξε παντοῦ κι' εἶχε θαμπώσει
κάθε ἄλλην ὁμορφιά

Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον μέρος «Φθινοπωρινὰ εἰδύλλια» καὶ «Ὅμορφος Κόσμος» εἶνε γραμμένα σὲ στιγμὲς ἀνίας, μελαγχολίας καὶ πόνου.

«... Ὅρα τὴν ὥρα καρτερῶ καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ ἀντάμα
μὲ τὸ σταχτὴ Φθινόπωρον τ' ἀσιγητό μου κλάμμα.»

Ἔρχονται ἕμως στιγμὲς ποῦ ὁ θλιβερός συναισθηματικὸς κόσμος τοῦ ποιητῆ, πνίγεται ἀπ' τὸ νεανικὸ σφρίγος ποῦ μέσα του ὄργᾳ κι' ἡ χαρὰ του ξεσπᾷ. Στις στιγμὲς αὐτὲς ὁ κ. Μαγγανάρης μᾶς ἔδωσε τὰ πιδὸ ὁμορφα ἴσως τραγοῦδια του σὰ τὸ «Δυτρωμὸ» καὶ τὸ «BACCA» ποι-κίλλοντας ἔτσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βιβλίου του ποῦ ἀλλιῶς θάταν μονό-τονον καὶ κάπως κουραστικόν. Δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς καὶ τὰ λοιπὰ τραγοῦδια του κειν' δηλαδὴ ποῦ γράφτηκαν σὲ μελαγχολικὲς στιγμὲς τοῦ ποιητῆ ὕστερον σ' ἐμπνευση. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς γιὰ νὰ σταθῇ σήμερον ἓνα μελαγχολικὸν τραγοῦδι πρέπει ἂν δὲν εἶναι ἀριστοῦργημα νὰ στέκει τοῦλάχιστον ψηλότερα κάπως ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Αἴ' σ' αὐτὴ τὴ περίστασι ὁ κ. Μαγγανάρης οὔτε στὸ πρῶτον οὔτε καὶ στ' ἄλλο πέτυχε.

Στὸ «τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ» τὴν παρομοίωσιν «πλάι στὴ φωτιὰ θὰ μένουνε σὰ ξάγρυπνοι σκοποὶ τῶν ἡσυχῶν προβάτων», ὅσο κι' ἂν ξαγρυ-πνήσαμε ζητώντας νὰ βροῦμε πιά σχέση τᾶχα μπορούσε νάχουν οἱ δύο φίλοι μὲ τοὺς «σκοποὺς τῶν προβάτων» στάθηκεν ἀδύνατον. Δὲν πι-στεύω βέβαια νὰ διαφωνεῖ μαζί μου ὁ ποιητὴς στὸ ζήτημα αὐτό:

Ἀπὸ τ' ἄλλα του τραγοῦδια ξεχωρίζω τὴν «Προσμονὴ στὴ νύχτα» τὸ ἐννατον τραγοῦδι ἀπ' τὰ «MADICALIA» καθὼς καὶ τὸ «Ὅταν ξανάρθει τὸ φθινόπωρον».

Θάθελα προτοῦ κλείσω τὸ σημεῖωμά μου αὐτὸ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὸ ποιητὴν.

Ἡ ἐπίδρασις ἀπὸ τοὺς ξένους καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς Γερμανοῦς εἶνε φανερὴ. Ἴσως σ' αὐτὸ οφείλεται καὶ τὸ ψυχρὸ ποῦ κανεῖς πολλὰς φορὰς ἀπαντᾷ στὸ βιβλίον του,

Ἄν μπορέσει ὁ κ. Μαγγανάρης—καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κατορ-θῶδει—νὰ ἐλευθερώσει τὸ ἀληθινὸ πλοῦσι ο αἴ σθημα τ ο υ . ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι θὰ μᾶς δώσῃ ἀσφαλῶς τραγοῦδια πολὺ ἀνώ-

ερα του «Ταξιδιού» του
Εγώ τουλάχιστον αρχίζω να το ξεχωρίζω

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ν. ΣΥΦΑΚΗ

Κάθε βιβλίο που θα διαβηθ
ό' ένα αντίτυπο αναγγέλλεται
άμα στέλνεται
διπλό κρίνεται

Είναι παράδεγμένο πως στην Ελλάδα τα τελευταία αυτά χρόνια κανένα λογοτεχνικό είδος δεν έχασε δε τόσο πρόοδο και πληθώρα παραγωγής όσο η λυρική ποίηση. Νέοι, ποιητές με νεανικά όρη και με αξιοσημείωτο ταλέντο έδωκαν νέο αιμα στην ποίησή μας, ξεκινώντας για μια στιγμή το πεζό λόγο. Οι λόγοι είνε σχεδόν ψυχολογικοί για τη κατεύθυνση αυτή που αναντίτητα χωδίσταται στη ψυχολογία της ζωικής κοινωνίας και στο πόθο των νέων ν' άσχο-λούνται με τα δύσκολότερα μέρη του λόγου. Γι' αυτό κάθε έργο νέου που ήθελε γραφθ' στο πεζό λόγο μας αποτραβά κανοντάς μας να το μελετήσουμε.

Ένα από τα έργα αυτά είνε και το «Γέλοιο του Νεκρού» του νέου μας Νίκου Συφάκη. Δέ θα θελήσω να ξεφερώ το έργο, από τη πλοκή του γιατί ο μεγαλοπρεπής τίτλος του «Κοινωνιολογικό Μυθιστόρημα» με τρομάζει τόσο πολν ώστε να μη μπορώ να το καταπιαστώ. Νομίζω δ. λ. δ. πως κοινωνιολογικό έργο — περιήχητο στην εποχή μας — για να γραφθ', άντάξια με το τίτλο του, κείνεται μελέτη και άρκετη πηρα στην ψυχολογία των τύπων που κάθε πούξη και λόγος των πρέπει να είνε αντιπροσωπευτικός. Αδ' ού' ο άγγραφέας (s) ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο συνδιάζει θα ήταν περιττό ν' άσχολ.θώ ξεφερόντας το απ' αυτή την άποψη. Το μόνο που έχω να παρατηρήσω όσον άφορά τα επάνω είνε ότι ο κ. Συφάκης έχει άρκετη φαντασία, που εάν τη καλλιεργήση και συνδιάση με τα έξωτερικά σύμβολα θα γράψη μια μέρα άξια — έργα συνθετικής δημιουργίας.

Στο τεχνικό του μέρος ο κ. Συφάκης έχει να παραδείση τον άπ-λο άσχηματικό τρόπο που καταστρέφεται διότινως με την δικη-ράδα της έκφρασης και με το άδούλευτο της φράσης. Σε μερικά δέ μέρη ο άναγνώστης παθαίνει τέτοιες μετάπτωδες που θα νομίση ότι διαβάση παγκόσμιο ιστορία, Γλωσσολογικά Συγγράμματα και χίλια όνομα όσα όνειρώματα που θα τον κάνουν να έκδομίζη έπιφώνη-ματα έκπληξης και θαυμασμού για το πολνξεροίμενο δημιουργό.

Ίσως ο άγγραφέας να νόμιζε πως μ' αυτά τα παραγομείωματα το έργο του μπαίνει στο πλαίσιο των κοινωνιολογικών έργων και όθάνη τη καρδιά των «Αθλίων» που και σ' αυτούς άκόμα θοί-όκουμε πολεμικές περιγραφές.

Κλείνοντας το όνειρώμα δέν έχω παρά να προσθέσω ότι το γέ-λοιο του Νεκρού, όλη την εύγενικά και αξιοπρόδεχτο προσπάθεια που κατέβαλε ο κ. Συφάκης, δέ κλεί κανένα σοβαρό σκοπό, που να μάς τραβήξη περισσότερο να μάς μεθήση τη διασμένη μας ψυχή, ξυπνώντας από τον ύπνο και άναταράζοντας με τρικυμιμένη όρη τοις άκόρεστους πόθους μας και τοις ναρκωμένους μας καιμους, ό δηγώντας μας στα μεγάλα ό' άν έργο τέχνης «άν μπορεί ν' όνο-μασθ'».

Σουδενίτης

ΕΜΕΙΣ ΚΙ' ΑΛΛΟΙ

ΤΙ ΖΗΤΑΜΕ

Μακρόν από τα παλιά λόγια και μέσα από τόπλαισιο της πραγμα-κότητας, διαλαάμε απ' αυτή τη στήλη το σκοπό μας. Αναγνωρίζουμε τις μεγάλες δυσκολίες που θα συναντήσουμε στο δρόμο μας βγάζοντας ένα λογοτεχνικό περιοδικό όπως είναι ή «ΝΕΙΟΤΗ». Ξέρουμε άκόμη την τύχη των περισσότερων περιοδικών. Γνωρίζουμε καλ' τη σημερινή κατάσταση. Μά μ'λα τοῦτα βαδίζουμε θαροετα στο σκοπό μας, με την έλπίδα πως θα βο-όμε θεομη ύποστήριξη απ' τους νέους που λατρεύουνε τη θεία Τέχνη και καταπιάνονται με τα Γράμματα. Δέ ζητάμε παρά να δόσουμε ένα χέρι βοήθειας σε κείνους τους νέους που ίσαμε τώρα ν' τρομαγμένη απ' τις φωνές των μεγάλων, στέκονται δειλοί, βου-νοι στην άφάνια, καταπνίγοντας μέσα τους έτσι ό,τι ώραίο άρχισε να ξυπνάει και να ζεσταίνει τη καρδιά τους. Καλ να ό πόθος μας: να βγάλουμε στην επιφάνεια κάθε κρημένο πετράδι.

Έτσι κάθε νέος άς μή δειλιάσει να μάς στείλει κάτι απ' την πνεμα-τική του δουλιά. Έμεις πάλι θα δημοσιέψουμε ό,τι άξιο κι' ώραίο βροῦ-με, μη λαβαίνοντας έπίψη μας δνόματα όπως κάνουννε οι περισσότεροι σήμερα, θανατώνοντας ετσι την πνεματική παραγωγή κάθε νέου και σκο-πώντας μέσα του για πάντα την άπογοήτευση.

Η «ΝΕΙΟΤΗ» θάναί ένα περιοδικό μοναχά για τους νέους. Έκει-οι πάλι άς μάς βοηθήσουνε στον άγώνα μας.

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Η «ΝΕΙΟΤΗ» έχει κέναν άλλο σκοπό: να έργαστεί για τη στερέω-ση της δημοτικής μας γλώσσας.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

Μέσα στις τόσες άλλες προσπόθειες έχουμε και τούτη :

Νά παρουσιάσουμε μέσα απ'τή «ΝΕΙΟΤΗ» σκίτσα νέων που έχουν κάπως φανεί στον λογοτεχνικό ορίζοντα. Κάθε σκίτσο θά συνοδεύεται μένα μικρό βιογραφικό σημείωμα του νέου ποιητή. Μαυτό δίνουμε μια γνωριμία.

Τ' ΑΠΟΡΙΓΜΕΝΑ

Θά παρακαλέσουμε θεομά ους νέους που θά δουνε κάποιο έργο τους από μᾶς αποριγμένο, νά μὴν απογοητευτοῦνε ἀμέσως. Ἡμεῖς πάντα γιά τὸ καλὸ του θά τοὺς μιλάμε. Ἄς μᾶς ἀκούσουνε κι' ὡς ἐπιχειροῦσυνε νά μᾶς ξαναεὐέλθουνε καὶ καλύτερο.

ΟΡΓΑΝΩΣΕΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Παρακαλοῦμε τὲς διάφορες ὀργανώσεις νά μᾶς κρατοῦν ἐνήμερους τῆς κινήσεως των

ΠΑΜΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΝΕΩΝ

Μεσ' απ' τὴ μεγάλη κατατροπὴ τῆς Μικρασίας, μεσ' απ' τὲς φλόγες τῆς καμμένης χώρας, μεσ' απ' τὰ ἐρείπια τῆς σὰν τὸν ἱστορικὸ Φοῖνικα ξεπετάχτηκε ὁ Παιμικρασιατικὸς Σύνδεσμος τῶν Νέων, μ' ἀψηλότερο σκοπὸ νά βοηθήσῃ με τὴ συσσιμάτωσι καὶ τὴν ἀλληλοβοήθεια κάθε νέου συγκαταθέντας απ' τοντὸν κατήφορο τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς τελειωτικῆς καταστροφῆς. πὺ ἀκράτητα τὸν ὀδηγοῦσε τὸ χαμένο ἠθικόν.!

Βρέθηκαν εὐτυχῶς μερικοὶ νέοι, πὺ ἔβαλαν σ' ἐφαρμογὴ τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ τὴν ἔκαναν πραγματικότητα. Ἐτσι ἰδρύθηκε τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1924 ὁ Σύνδεσμος αὐτὸς πὺ ἡ δράσεως του ἀρχισεν νά ἐκδηλώνεται σχεδὸν ἀμέσως. Τὰ πάνω ἀπὸ 100 μέλη του ἐργάζονται ὅλα με καρδιὰ γιά τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ σκοποῦ του.

Τὸ Δ. Συμβούλιο γιά τὴν καλλίτερη ἐπιτυχία του σκοποῦ ἔχει ἀναθέσει υπεύθυνα τὴν ἐκτέλεσιν ταῦ προγράμματός του. Καὶ πρῶτα ἡ καλ. τεχνικὴ ἐπιτροπὴ συγκεντρώνει ταχτικὰ κάθε 15 μέρες τὰ μέλη σὲ ψυχγωγικὰς συγκεντρώσεις με πρόγραμμα:(Δι' ἄλλεξη) Πρέπει νά σημεω-

θη πὺς οἱ διαλέξεις γίνονται απ' τὰ ἴδια τὰ μέλη ἐπὶ διαφόρων θεμάτων κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετὰ ἐνθουσιαστικὸ) Ἀπαγγελία, τραγοῦδι, μουσικὴ, συζητήσῃ κλπ.

Ἰστέρα τὸ ἀθλητικὸ τμήμα ὀργάνωσε ἀρκετὰς ἐκδρομὰς ὡς τώρα καὶ διάφορα ἀθλητικὰ παιγνίδια με τὸ σκοπὸ νά ζιζῶσει στὴν καρδιὰ τῶν μελῶν τὴν ἀγάπη στὴ γυμναστικὴ, πὺ αὐτὴ θά τοὺς χαρίσει σῶμα κι' ὑγεία.

Τώρα θά δώσει μιά γιορτὴ σ' εὐρύτερο κύκλο. πὺ οἱ εἰσπράξεις τῆς θά διατεθοῦν γιά τὴν ὑποστήριξιν τὴν ὕλικὴ τῶν ὅμως διόλου φτωχῶν μελῶν καὶ τῶν ἀπόρων σπουδαστῶν.

Γενικὰ χρειάζεται εἶνα μεγάλο εὖγε στὰ παιδιὰ πὺ ἐργάζονται γιά ἔναν τέτοιον ἀψηλὸ σκοπὸ καὶ μιά εὐχὴ τοὺς ἀπευθύνεται « ἐξακολουθήστε τὸν εὐγενικὸ σας δρόμο χωρὶς κανένα ἐμπόδιο νά σας φοβίσει καὶ ἀσφαλῶς θά πετύχετε».

«ΝΕΟΙ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ»

Στὸ συνοικισμό τοῦ Βύρωνος ἔχει ἰδρυθεῖ ἀπὸ 3-4 μῆνες ἕνας σύλλογος ἀπὸ νέους με τὸν παραπάνω τίτλο. Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἐργάζεται δραστήρια γιά τὸν εὐγενικὸ του σκοπὸ.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἔδωκε μιά γιορτὴ στὴν αἴθουσα τῆς Χ. Ε. Ν. με χριστουγεννιάτικο δέντρο, μουσικὴ, ἀπαγγελίες καὶ θέατρο. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν πλήρης καὶ πολλὰ συγχαρητήρια ἀφειλοῦνται στοὺς καλοὺς νέους, προπάντων γιά τὴ τάξιν πὺ ἐπεκράτησε στὴ γιορτὴ τους.

Οἱ εἰσπράξεις προσρίζονται γιά τὴν ἴδρυσιν νυκτερινῆς σχολῆς γιά τὰ ἐργαζόμενα Προσφυγόπουλα τοῦ συνοικισμού.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Ἡ «Νειότη» ξεχωριστὰ ἐνδιαφέρεται γιά τὸ Φοιτητικὸ κόσμον καὶ στὸ ἐρχόμενο φύλλο πλατεῖα θά μιλήσει γιά ὅτι τὸν ἀφορὰ γενικὰ.

Στὸ φύλλο τοῦτο περιορίζομαστε σὲ λίγα λόγια γιά τὸ «Φοιτητικόν»Θέατρικόν Ὀμιλον. πὺ στὲς 17 τοῦ Δεκεμβρίου ἔκανε τὴν ἐφετεινὴν ἐμφάνησιν τοῦ με 3 μονόπραχτα, τὸ δραματάκι του κ.Β. Ἡλιάδη «ἡ Νύχτα, τ' Ἀη Φίλιππα» ὅπου ἐπαιξαν με ξεχωριστὴ ἐπιτυχία αἱ Διδες Μ. Σαγιάνου καὶ Ἐφ. Νομίδου καὶ ὁ κ. Γ. Νικολαΐδης, καὶ τὲς κωμωδίες «Τὸ Καρτ Ποστάλ» τοῦ Π. Ζάνου καὶ τὸ «Ἐνοικιάζεται» τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη ὅπου τὸ ἐπιτυχημένο παίξιμον τῶν Διδῶν Ε. Μελισσάκη, Μ. Μπίμπη, καὶ Ε. Καλογλοπούλου καὶ τῶν κ. κ. Ν. Κέπετζη, Ν. Ματθαίου, Ν. Τουτουτζιάκη, Γ. Νερουτσόπουλου, Γ. Μιχαλόπουλου, Ν. Βουρόπουλου, Π. Κατσέλη ἐνθουσίασε τὸ ἐκλεκτὸ Φοιτητικὸ ἀκροατήριον, πὺ ὀλόψυχα τοὺς χειροκρότησε.

Τώρα ὁ ὅμιλος ἐτοιμάζει τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Μισσὲ «Δὲν παίξουν με τὸν ἔρωτα» πὺ θά παιχτεῖ στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο με τὴ διδασκαλίαν τοῦ κ. Γ. Σημηριώτη.

"ΝΕΙΟΤΗ,,

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ,

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΝΕΟΥΣ.

ΧΡΟΝΙΑ Α!

ΦΥΛΛΟ 1

ΑΘΗΝΑ 1 ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ 1923

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ; ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ

Χρονάτιχη Δραχ. 30.—
Έξάμηνη » 17.—
Τρίμηνη » 8,50

ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Δολλ. 2 — Λ. Α. Ο. 12] —
Φραγ. Γ. 25

ERRATA

Ζητάμε συγγνώμη απ' τους αγαπητούς αναγνώστες μας για τα πολλά λάθια που παρουσιάζει το πρώτο μας φύλλο.

Δίνουμε όμως την υπόσχεση πως τέτια δεν θέλουν ξαναφανεϊ σιά κατοπινά μας φύλλα.

Στό βιογραφικό σημείωμα του κ. Ν. Τ. και στον δέκατο έβδομο στίχο ηρμο νήθηκε τό όνομα του Ισπαναυ συγγραφέα BLASCO IBANEZ.

ΜΙΚΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

κ. Αντώνη Σέρρο-Αθήνα. Φαίνεται πως γράφετε καλά. Μά δυ-
στυχώς είναι πολύ κοινό τό θέμα καθώς κ'ήδιατύπωσή. Καταπαδετείτε
σ'άλλον είδουςθέματα κειμαστε βέβαιοι πως μιá μέρα θά παρουσιάσετε
κάτι—κ. Θάνο Βενέζη, Μιτυλίνη. Όχι και τόσο καλό τό ποιηματάκι
δασ. Μάθαμε πως έχετε πολύ καλύτερα ποιήματα. Στείλτε μας τέτια—
κ. Μαργετίδην. Μεία στο πεζό δασ έργο βοίκαμε κάμποδες πετυχημένες
εικόνες. Τό έργο όμως δέ μας λέει τίποτα—κ. Θ. Έξαρχάκην. Τό πεζό
δασ είναι καλό για ένα περιοδικό ολότελα παιδικό. Τά ποιήματα άτε-
χνα. Κάτι θέ να πύτε. Διαβάστε ποιητές—Η. Α. Έχετε πολλά μετοικά
λάθια—Μ. Τδ. Θέλετε να φανήτε έλαύτερος στο στίχο. Δεν τά καταφέ-
νετε δυστυχώς Έπατα βάζτε και κάτι λέξεις αντιποιητικές. Γενικά όχι
πετυχημένο. — κ. Αντωνιάδην τό έργο δασ «ό στοραδός» έγκρίθηκε και
θά δημοσιευτεί

Η ΣΥΝΤΕΗ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΓΚΥΡΙΩΝ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΑΠΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 17
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥΠΟΥΛΟΥΝΕΥΤΙΚΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ

QUILLAUME
*Μελετήσας ἐν Εὐρώπῃ
ἀντιλαμβάνει πᾶσαν παραγγελίαν
παντός εἴδους ἀνδρῶν φορεμάτων
μὲ τελεῖαν καὶ ἀκριβῆ
σωματομέτρων*

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΑ
ΤΑ ΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ Ο
Σ, ΣΚΑΡΔΙΑΚΟΣ
ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

ΜΗΝ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΚΑΠΕΛΛΑ
ΠΡΙΝ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟΝ

Α. ΑΓΙΑΝΟΥΤΣΟ & ΣΙΑ
ὅπου θὰ βῆτε
ΠΟΙΚΙΛΙΑ — ΩΜΟΡΦΙΑ
ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ — ΦΤΗΝΙΑ